

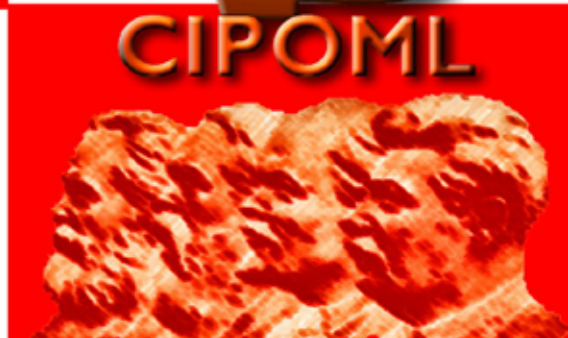

20 años
de UNIDAD
y LUCHA
Por la revolución
y el socialismo

CIPOML

**Conferencia Internacional
de Partidos y Organizaciones
Marxistas Leninistas**

TEMA: SOCIALISME

En anden fremtid på dagsordenen

Ved årsskiftet tager vi fat på anden halvdel af et årti præget af krig og krise, af stærk social polarisering, voksende uro og skærpede klassekampe. Igen og igen viser det kapitalistiske og imperialistiske system, at det ikke har noget at tilbyde. Det giver ikke ungdommen løfter om en bedre fremtid – eller en fremtid overhovedet. Det tynger et stadig større antal af klodens indbyggere ned i desperat og ydmygende fattigdom. Ingenting er sikret under kapitalismen. Hvis man troede, at 'velfærdssamfundet' ville sikre én i alderdommen, eller 'det sociale sikkerhedsnet' vil tage sig af de svageste, hårdest udsatte og mest ramte, kan man godt tro om igen.

Kapitalismen og imperialismen er et råddent system. Og et system i krise – over hele verden.

De borgerlige medier mørklægger de omfattende klassekampe, som finder sted i alle regioner af verden. Pludselig eksploderer kampene, som f.eks. i Burkina Faso og Haiti. Folkene sætter en anden fremtid på dagsordenen: revolutionen og socialismen.

Flere og flere erkender, at masseprotester og harme ikke er nok. For at den ny fremtid kan skabes, må der bygges stærke kommunistiske partier, som er det historisk udviklede redskab til at lede kampen for det nye samfund. De er nøglen til fremtiden, og derfor er marxismen-leninismen og kommunismen så forhadet af den dødsdømte kapitalisme og dens repræsentanter, der sidder på magten i dag og frygter at miste den.

De har altid haft antikommunisme og ødelæggelse af arbejderklassens partier på programmet, og de viger ikke tilbage for noget for at slå dem ned. Derfor genoplives også den mest reaktionære ondskab, fascismen og den ekstreme højrefløj, i disse år.

De marxistisk-leninistiske partier og den marxistisk-leninistiske verdensbevægelse er på vej frem. Dens organisation – Den Internationale Konference af Marxistisk Leninistiske Partier og Organisationer – har fejret 20-året for sin dannelse i en situation med intern vækst, med stadig større indflydelse i klassekampen i de enkelte lande og på verdensplan. Men der mangler fortsat stærke organisationer og partier i de fleste lande, og i mange er organisationerne stadig små og begrænsede i deres virksomhed.

Det er også en kamp med og mod tiden, der kan afgøre klassekampens skæbne i det ene eller andet land.

Hvor mange kan blive ved med at tro på den fremtid, de kapitalistiske og imperialistiske politikere – i Danmark og alle andre steder – forkynner, når de måler den med realiteterne og de faktiske tendenser?

Det går baglæns, tingene bliver værre, samfundene knirker og hænger dårligere og dårligere sammen. 'Velfærdsstaten' er brudt sammen og afløst af den iskolde 'konkurrencestat', der tilpasses monopolernes og storkapitalens og ikke folkets behov.

Der er fuld gang i valgkampen i Danmark. Venstre med deres blå blok – som med Lars Løkkes ord vil have 'lønninger som i Tyskland og skatter som i Sverige' og i øvrigt vil 'have sulten tilbage' – håber på at genvinde regeringsmagten ved endnu en gang at gøre det til et valg om fremmede, om muslimer og terror og lov og orden. Men blå og 'rød' blok er direkte ansvarlige for både flygtningestrømme og islamistisk ekstremisme. Krigene mod Saddam Hussein i Irak og Moammar Gaddafi i Libyen førte til indsættelse af islamistiske regimer og til skabelsen af et monstret som Islamisk Stat. Danmark bomber igen i Irak og vil tilbage militært i Afghanistan. Det er to nye krige på bare ét år, 2014.

Folketings-blokkene står sammen om integration i EU, om tilslutning til 'bankunionen' og om fjernelse af retsundtagelsen. Og de står sammen med EU og USA, ikke bare om imperialismens militære offensiv, men også dens politiske og økonomiske.

De to blokke skærper retorikken og afgrænser sig fra hinanden for at vinde eller bevare regeringsmagten. Og det kan gentages igen og igen, uden at blive mindre sandt, at de fører samme politik på alle grundlæggende spørgsmål, og det gør ikke den store forskel, hvem der er statsminister for hvilken koalition.

Valget – også i 2015 – består i at opbygge et folkeligt og revolutionært alternativ til de to fallitblokke, herunder i at opbygge et stærkt marxistisk-leninistisk kommunistisk parti, et stærkere APK!

Redaktionen 7. december 2014

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2015
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 450 kr.

Institutioner
1 år 600 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
16. januar 2015
Deadline næste nr. 09.01.15

Nyliberal gymnasiereform: Flere unge skrottes

Der er stærk uro i alle dele af uddannelsessystemet. Universitetsstuderende, der kræver 'Et andet universitet', har blokeret i Århus, RUC og København i protest. Politik blev sat ind. Men Thorning-regeringen fortsætter kursen.

Thorning-regeringen fortsætter de nyliberale reformer af uddannelsessystemet, som rammer undervisere og børn og unge hårdt i form af en mere presset dagligdag og forringet kvalitet i undervisningen.

Ved lanceringen af den seneste reform efter folkeskole- og erhvervsskolereformerne erklærede statsministeren igen, at den nuværende generation af unge skulle blive 'den bedst uddannede generation nogensinde'.

Hvad hun undlod at fortælle om den samlede virkning af reformerne, er, at omkring 20 pct. af en ungdomsårgang overhovedet ingen uddannelse vil få, men bliver kasseret til en tilværelse som underbetalt arbejdskraft og løntrykkere – på overførselsindkomst eller helt uden for det såkaldte sociale sikkerhedsnet, der i forvejen er stormasket. Det er EU's politik i forhold til de unge:

Forslaget om adgangsbegrænsning i forhold til karakterer er bare et symptom på den reaktionære retning i reformen. Blå blok kræver endnu skrappe adgangskrav, tilbage mod gymnasierne som en eliteskole. Men i dag er der ingen alternativer til uddannelse: Det er ikke muligt for helt unge at få en faglig uddannelse eller en læreplads – som i øvrigt også kræver stadig større skolekulturer.

Og regeringen og blå blok er endnu ikke kommet med noget svar på, hvad der skal ske med den femtedel af unge, der kasseres. Det er en reform, som vil cementere den stadig voksende sociale skævhed i uddannelserne.

Blandt overskrifterne i den ny gymnasiereform er: Karakterkrav på 2 – Indskrænkning af studieretninger – Mindre tværfaglighed (og mere kernefaglig-

Den 28. november blokerede studenterbevægelsen 'Et andet universitet' Kvalitetsudvalgets konference på Professionshøjskolen Metropol i København.

hed) – Kortere grundforløb/afskaffelse af grundforløbet – Nye eksamensformer og afskaffelse af læseferier – Mere virkelighedsnær, anvendelsesorienteret undervisning.

Nogle af de positive overskrifter dækker over mere grumsede hensigter.

Det nuværende gymnasium er resultat af et 'bredt forlig' fra 2005, som ikke fungerer.

Nyt angreb på de unge

DGS' forkvinde, Mathilde Vinther, siger:

- På mange områder har reformen fra 2005 spillet fallit. Vi kan se på talene, at det er blevet sværere at være en såkaldt mønsterbryder i gymnasiet. Herudover har implementeringen af det tværfaglige projektfag Almen Studieforbereelse været enormt fejlbehæftet og i sig selv bidraget til et for akademisk fokus.

Gymnasieelevernes organisation har derfor spillet ud med deres eget forslag. Det hedder her:

- Vi vil arbejde for et gymnasium, der har tid til faglig fordybelse, tværfagligt samarbejde og anvendelsesorienteret læring. Vi vil have et opgør med det nuværende karaktersystem, der modvirker den faglige motivation hos den enkelte elev, og så vil vi have en nytænkning af eksamensformerne, så det ikke er den eksamensrettede indlæring, der er i fokus, men derimod processen

hen mod eksamen, der har den største betydning.

Reformen skal nu forhandles mellem rød og blå blok, og der 'forudses vanskelige forhandlinger i et valgår'.

DGS vil gerne med i forhandlingerne og lægger ikke op til at mobilisere eleverne i gymnasier og folkeskoler til protest. Initiativerne må tilsyneladende tages ude på gymnasierne og uddannelsesstederne.

Gymnasielærerne blev hårdt ramt af tilsvarende ændringer af arbejdstiden, som folkeskolelærerne blev lockoutet for. De mener, der er 'gode intentioner' i regeringens udspil, men GL's formand, Annette Nordstrøm Hansen, kritiserer de barske krav til eleverne, f.eks. kravet til matematikkundskaber:

- At kræve matematik B for stort set alle elever og studieretninger med mindst to fag på A-niveau på stx er at skyde over målet. Her virker det, som om regeringen udelukkende har blik for, at gymnasieuddannelserne skal kvalificere til studier på universiteterne. Det er ikke tilfældet. De korte og mellemlange uddannelser spiller en lige så afgørende rolle som videregående uddannelser efter studentereksamen. Derfor er det overkill, at syv ud af tolv studieretninger på stx indeholder matematik på A-niveau.

GL's formand siger videre:

- Det er svært at se, hvordan regeringen vil gøre plads i elevernes skemaer til de mange ekstra timer. Vi skal passe på ikke at overbelaste eleverne, for så bliver der ikke plads til faglig fordybelse.

Det er en ny nitte i en serie af dårlige og usammenhængende reformer, der lover meget og ikke holder. De gennemføres efter EU's anvisninger og til gavn for 'erhvervslivet'.

Selvstændige og progressive elementer i undervisningssystemet klemmes hele tiden ud. Der er al mulig grund til at gå til kamp også mod regeringens gymnasiereformudspil.

Partier og organisationer i CIPOML/IKMLPO

Albaniens Kommunistiske Parti

Benins Kommunistiske Parti

*Brasiliens Revolutionære
Kommunistiske Parti*

*Voltas Revolutionære
Kommunistiske Parti, Burkina
Faso*

*Colombias Kommunistiske Parti
(marxister-leninister),*

*Arbejderpartiet Kommunisterne,
Danmark*

*Organisationen for opbygning af
et kommunistisk arbejderparti i
Tyskland*

*Den Dominikanske Republiks
Kommunistiske Arbejderparti*

*Ecuadors Marxistisk-Leninistiske
Kommunistiske Parti*

*Elfenbenskystens Revolutionære
Kommunistiske Parti*

*Frankrigs Kommunistiske
Arbejderparti*

*Organisationen til opbygning af
Grækenlands Kommunistiske Parti*

Revolutionary Democracy, Indien

Irans Arbejdets Parti (Toufan)

Kommunistisk Platform, Italien

Demokratisk Vej, Marokko

*Mexicos Kommunistiske Parti
(marxister-leninister)*

*Kommunistisk Platform ML/
Revolusjon, Norge*

Mazdoor Mahaz, Pakistan

*Perus Kommunistiske Parti
(marxister-leninister)*

*Spaniens Kommunistiske Parti
(marxister-leninister)*

Tunesiens Arbejderparti

Tyrkiets Arbejderparti/EMEP

*Venezuelas Revolutionære
Kommunistiske Parti*

Optog i Istanbul i forbindelse med markering af 20 året

20 år med CIPOML

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer – internationalt kendt under forkortelsen CIPOML (på dansk også IKMLPO) – blev dannet af 12 marxistisk-leninistiske partier i Ecuador i august 1994. Her vedtog man principerklæringen 'En kommunistisk appel til verdens arbejdere'. Dannelsen af CIPOML var en bestræbelse på at overvinde forvirringen og splittelsen efter den åbne kontrarevolution i det revisionistiske Sovjetunionen og socialismens fald i Albanien 1989-91.

I 2014 kunne dobbelt så mange partier, spredt på alle kontinenter (minus Oceanien), markere 20 års enhed og kamp for revolution og socialisme. CIPOML er for alvor vokset til en verdensbevægelse.

Partierne udvikler fælles analyser og en grundlæggende fælles politik ved en årlig verdenskonference på forskellige kontinenter, og ligeledes årlige regionale konferencer som i Latinamerika og Europa. De udtrykkes i fælles dokumenter, erklæringer og udtalelser, som partierne hver især søger at virkeliggøre – f.eks. fælles i en 'taktisk platform' for arbejdet i fagforeningsbevægelsen eller blandt unge eller kvinder. CIPOML tager også initiativ til internationale faglige og andre træf og sikrer afholdelsen

20 års enhed og kamp

af de antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejr hvert andet år.

Det halvårige tidsskrift Unity & Struggle/Unidad y Lucha (da. Enhed og Kamp) bringer ud over fællesudtalelser også artikler og analyser fra partierne. Det udkommer på spansk, engelsk, tyrkisk, portugisisk, og enkelte numre og mange artikler oversættes til andre sprog, herunder russisk, tysk, norsk, dansk, urdu m.m.

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK, blev medlem ved sin stiftelse i april 2000. Partiet var vært for verdenskonferencen i 2002 og senere for flere regionale europæiske konferencer. I august 2006 var DKU vært for den 20. internationale antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejr.

I anledning af jubilæet udgiver Oktober Forlag en pjece med en samling af vigtige udtalelser og dokumenter fra grundlagserklæringen i 1994 gennem 20 år til i dag. Flere dokumenter fra CIPOML og links til konferencen og dens partier findes på APK's hjemmeside – apk2000.dk

20 års enhed og kamp for revolution og socialisme

Af Pierre*

Forord til jubilæumsnummeret af Unity & Struggle/Unidad y Lucha #28

Det sidste plenarmøde i Konferencen (CIPOML, november 2013) pålagde mig at lave en introduktion til dette særnummer af Unity & Struggle/Unidad y Lucha. Jeg vil ikke give en bedømmelse af alle disse år, for det må være en kollektiv bestræbelse. Derfor vil jeg begrænse mig til at pege på nogle elementer i den situation, vi stod i, før vi traf den historiske beslutning om at iværksætte processen med konferencerne, og understrege de aspekter, der i min vurdering var de vigtigste i dette kollektive arbejde.

I den artikel, vores ven Nils Anderson har skrevet til denne udgave af vores tidsskrift (læs også denne her i KP12, 2014), gør han opmærksom på den sammenhæng, hvorudfra den marxistisk-leninistiske bevægelse udsprang i 1960'erne og 70'erne, og den ideologiske og politiske kamp, som fandt sted. Nils understreger vanskelighederne ved at udvikle en organisatorisk form, som var i stand til at rumme virkeligheden for de bevægelser og organisationer, som udgjorde den internationale kommunistiske bevægelse i den periode, og som ville være tro over for de marxistisk-leninistiske principper, fastholdt målet om den socialistiske revolution og kampen mod imperialismen, og nødvendigheden af kampen på alle fronter mod de revisionistiske, reformistiske og opportunistiske tendenser.

Jeg vil med bred pensel uddybe hans udsagn om den militante dedikation, som indgik i denne kamp. Det var den ideologiske og politiske kamp mod maoismen, en ny form for revisionisme, som udviklede sig oven i Hrustjovrevisionismen (*sovjetrevisionismen, o.a.*), den såkaldte 'eurokommunisme', til de anarkistiske ideer om selvforvaltning, som Tito forkyndte, hvorunder mange partier og organisationer blev dannet og udviklede sig. Proletarisk internationalisme var et af de marxistisk-leninistiske principper, som vi

forsvarede og kæmpede for konkret at virkeliggøre.

Det betød

- at forsvare Albanien, det eneste socialistiske land dengang; at gøre dets fremskridt kendt og støtte Albaniens Arbejds Parti (AAP), som sloges for at opbygge socialismen under de vanskelige betingelser af en embargo, som blev organiseret af imperialistmagterne, den sovjetiske socialimperialisme og den kinesiske revisionisme.

20 års enhed og kamp

- at forsvare og virkeliggøre solidariteten med de marxistisk-leninistiske partier og organisationer; at udbrede kendskabet til deres kampe, og støtte dem politisk og materielt i deres udvikling.

- at organisere solidaritet med arbejderne og folkenes kamp for deres sociale og nationale frigørelse

- at udvikle den antiimperialistiske solidaritet med verdens folk i deres

kamp mod det imperialistiske systems overherredømme og udplyndring.

For et parti som vores – PCOF – som kæmper for den socialistiske revolution i et imperialistisk land, var det en absolut nødvendighed at udvikle solidaritet i alle former med de marxistisk-leninistiske partier i de lande, der domineres af fransk imperialism, og især med arbejderne, folkene og de revolutionære og demokratiske organisationer i disse lande. Det er et aspekt, vi vil tage op i vores artikel til dette nummer af tidsskriftet (med titlen '*Kampen for revolutionen i de imperialistiske lande og de beherskede folks kamp for deres nationale og sociale frigørelse*').

I 1980'ernes begyndelse tog et vist antal partier initiativ til at mødes en gang om året i rammerne af 'multilaterale' møder, som alle partier og organisationer, som blev anset for at være medlemmer af den internationale kommunistiske bevægelse, blev inviteret med til. I den forbindelse glemmer vi ikke kammerat Bernadette, leder af vores parti, der mistede livet på vej til et af disse møder.

Pablo Miranda fra PCEML Ecuador præsenterer CIPOML på pressemøde i Istanbul ved 20 året for grundlæggelsen. Mod venstre Raul Marco, PCE(m-l) Spanien, og Klaus Riis, APK Danmark

Ud over at der ikke var en international organisatorisk form, havde vi heller ikke i denne periode nogen kriterier, der kunne definere, hvem der var en del af den marxistisk-leninistiske bevægelse. Grundlaget var basalt ideologisk: forsvaret af de marxistisk-leninistiske principper, kampen mod de revisionistiske strømninger og forsvaret for det socialistiske Albanien og anerkendelsen af det som den eneste socialistiske stat. Disse ideologiske referencepunkter tillod de marxistisk-leninistiske partier at knytte bånd, støtte hinanden i den fælles kamp og udføre et arbejde for at tiltrække partier og organisationer, som tog politisk og ideologisk afstand fra de revisionistiske strømninger. Det vil sige, at kendskab til hinanden og gensidig anerkendelse var basis for de bånd, der blev skabt.

Disse møder tjente til at udveksle partiernes erfaringer i arbejdet med deres opbygning, i deres arbejde for at anvende de marxistisk-leninistiske principper på klassekampens realiteter og udvikle fælles aktioner som f.eks. de internationale antifascistiske og antiimperialistiske ungdomsleje.

Disse multilaterale møder udgav et tidsskrift, 'Teori og Praksis', som udkom regelmæssigt. Det første nummer (af den franske udgave) er dateret januar 1983.

Da situationen i Albanien forværredes, og den internationale kommunistiske bevægelse mistede en af sine vigtigste støtter, da AAP kollapsede i 1991.

De revisionistiske stater, og især USSR's, sammenbrud førte til en alvorlig krise hos de partier og organisationer, som havde den opfattelse, at USSR og Den Tyske Demokratiske Republik stadig var socialistiske stater. Denne krise havde omfattende konsekvenser for arbejderne og de folkelige bevægelser.

Imperialismen forkyndte sin overlegenhed og 'historiens afslutning'. Det er sandt, at det var den revisionistiske degeneration af de partier, der var i spidsen for disse stater, og som falsk pyntede sig med betegnelsen kom-

munistisk, var hovedårsagen til dette sammenbrud, men det var ikke revolutionære processer, som tilintetgjorde dem.

Det er klart, at den marxistisk-leninistiske bevægelse har mærket følgerne af den voldsomme antikommunistiske kampagne, og at det fik den til at føle behov for at slutte rækkerne af de partier og organisationer, som kaldte sig marxister-leninister. På den tid var der hos nogle af de partier, som blev betragtet som en del af den internationale kommunistiske bevægelse, en tendens til at bringe alle de partier og organisationer sammen, som betegnede sig selv som kommunistiske. Denne tendens fandt et ekko blandt partier, som indtil da var betragtet som revisionistiske, og som også talte om behovet for at "genforene den kommunistiske familie", og om at "overvinde forskellene mellem de pro-albanske og pro-kinesiske", og som på den måde på karikaturagtig vis reducerede kampen mod forskellige typer revisionisme til en slags halehæng til det ene eller andet "store parti".

For marxist-leninisterne, som havde fastholdt de marxistisk-leninistiske principper mod alle odds, var situationen ikke ligetil: Det var nødvendigt at tage spørgsmålet om enhed og ønsket om at overvinde de ideologiske og politiske divergenser alvorligt for at imødegå og bekæmpe imperialismens og reaktionens offensiv uden at smide

den førte kamp over bord. Det var også et spørgsmål om at vise, at den marxistisk-leninistiske bevægelse var i stand til at tage initiativer, gøre sig gældende i klassekampen og genvinde kræfter.

Det var grunden til at sammenkalde et møde for at fortsætte de marxistisk-leninistiske partier og organisationers fælles kamp. Dette møde blev afholdt i Quito i 1994, og var begyndelsen på den proces som vi kalder 'Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer' (CIPOML/IKMLPO)

Kontinuitet og en ny fase

Marxist-leninisternes røde tråd af kamp blev aldrig knækket. Konferenceprocessen er både et tegn på kontinuitet og markerer samtidig et nyt trin, som i de store træk kan defineres.

På det teoretiske og politiske niveau er konferencerne en kollektiv bestræbelse på at analysere situationen i den globale klassekamp og at anvende marxismen-leninismens principper på den konkrete virkelighed

På den internationale organiserings område betegner konferenceprocessen et fremskridt, som fører til etableringen af kimen til en kollektiv ledelse – koordinationskomiteen – som vælges på hver af de årlige konferencer, etableringen af dens arbejdsnormer, og tilslutningen til en permanent organisation, som bygger på årlige sammentræf og regionale møder, og som har sit eget organ, 'Unity & Struggle/Unidad y Lucha', som oversættes til diverse sprog og distribueres i mange lande. Konferencen har også givet en mere vedvarende impuls til de internationale antifascistiske og antiimperialistiske ungdomsleje, den støtter forskellige faglige træf i Latinamerika og Europa, osv.

En af de lærdomme, vi har draget af disse år, både med hensyn til international organisering og udviklingen af politiske standpunkter og initiativer fra Konferencen, er, at "vejen banes ved at gå den". Det vil sige, at ethvert skridt har været resultatet af kollektive diskussioner og forpligtelser, som tager

hensyn til bevægelsens og hver af dens deles begrænsninger. Kun vi – det vil sige hvert medlem af Konferencen og Konferencen som organ for diskussion og beslutninger – er ansvarlige for de beslutninger, der bliver truffet, og for deres gennemførelse.

De skridt, som er taget i løbet af de sidste 20 år, har vist, at vi er blevet styrket i vores evne til at lede os selv, og vi har lært i tæt forbindelse med klassekampen. Vi må fortsætte på den måde med at sætte mål, som tillader vores bevægelse at gå fremad – med den nødvendige udvikling af kommunistisk ledelse af den revolutionære proces og udviklingen af det bevidste element: det kommunistiske parti, for at styrke det og introducere det i arbejderklassen og folkets brede masser, for at bringe stadig flere lag ind i kampen for revolutionær forandring af samfundet.

Dette er nødvendigt for ethvert parti og organisation i dets eget land. Vi må imidlertid se dialektisk på dette spørgsmål. Marxismen-leninismen understreger i høj grad betydningen af det svage led i imperialismens kæde, de led, som kan blive brudt, og som kan få undertrykkelsens, herredømmets og udplyndringens kæde til at splintres – den kæde, som vejer stadig tungere på arbejderklassens skuldre, på arbejderne i by og på land, på verdens folk.

I de sidste 20 år har det været forskellige 'svage led', ikke mindst i Latinamerika og i Afrika. I nogle tilfælde har der været marxistisk-leninistiske partier med en vis indflydelse, der har handlet sådan, at det mulige brud transformeres til et virkeligt brud. Vi tænker på Ecuador, på Tunesien, og nu modnes betingelserne i andre lande som Burkina Faso osv.

En af Konferencens opgaver – ud over at forstå, hvordan situationerne skal analyseres, og se mulighederne i dem – er at udvikle opgaver, som er brugbare og kan løftes af alle de partier og organisationer, som er medlemmer, og handle som en kollektiv kraft, og "slå sammen på det svage led" for at bryde det op. Det er en af Konferencens grundlæggende opgaver.

Sluttelig vil jeg understrege den rolle, Konferencen spiller ved at bistå marxist-leninisterne med at forene sig, at organisere sig i et enkelt parti, hvor der findes flere grupper, cirkler og enkeltpersoner, som har forstået, at uden det kommunistiske parti kan revolutionen ikke organiseres.

Jeg har haft den ære som delegeret for mit parti at deltage i drøftelse og aktiviteter, som har ført til dannelse eller gendannelse af et enkelt kommunistisk parti. Det er rige erfaringer, som bidrager til at modne den kommunistiske overbevisning.

Jeg har talt om 'processen af Konferencer' for at understrege det dynamiske aspekt, for at understrege behovet for at tiltrække nye partier og organisationer. Konferencen har erfaring, den har politiske og organisatoriske redskaber, som tillader den at tage initiativer i denne retning.

For i denne gamle kapitalistiske verden, som kun formår at overleve ved at ødelægge flere og flere produktivkræfter og produktionsmidler – den rådne kapitalisme, som allerede Lenin talte om – foregår der et kapløb mellem revolutionens og reaktionens kræfter. Vi må styrke vores partier, slå stadig stærkere rødder i arbejderklassen og folkemasserne, vi må stræbe efter at tiltrække flere kræfter til den revolutionære kamp, vi må lære at lede de bestandig voksende lag af udbyttede og undertrykte.

For at gøre det har vi brug for en Konference, som er aktiv i klassekampen, overalt hvor vi er som marxistisk-leninistiske partier og organisationer, og overalt hvor klassekampen skærpes, hvor spørgsmålet om et revolutionært brud modnes.

Længe Leve Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer!

Paris, 12. maj 2014

** Pierre er medlem af ledelsen af PCOF – Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti.*

Han har repræsenteret sit parti ved mange internationale møder, især ved CIPOML's konferencer.

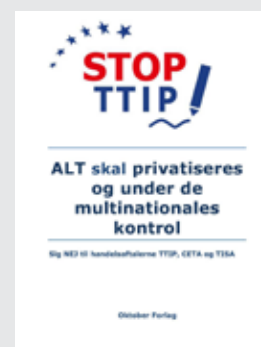
Tre superaktuelle pjecer fra Oktober Forlag

20 år i kamp for revolution og socialisme

Grundlagserklæringen og en række vigtige dokumenter fra CIPOML's første 20 år.

ALT skal privatiseres

Tekster til belysning af de truende konsekvenser af aftalen mellem USA og EU – og om modstanden for at stoppe TTIP, før det bliver for sent.

Brød og Frihed

Den revolutionære opstand i Burkina Faso 2014 og det ulmende oprør i Vestafrika – og Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti og dets rolle.

**Pris 30,- kr. stykket
Fås i Oktober-butikkerne**

20 år med Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Af Diethard Möller

For 20 år siden i slutningen af juli 1994 sad jeg på et fly til Quito, Ecuador.

På den tid var der en vanskelig situation i verden. De tidligere såkaldte socialistiske lande var kollapsede. Berlin-muren eksisterede ikke længere i Tyskland. I alle de tidligere socialistiske lande var den åbne og utilsørede kapitalisme genoprettet. Den internationale arbejderbevægelse var i dyb krise. Kapitalismen syntes at have sejret. I 1992 proklamerede den amerikanske politolog Francis Fukuyama, at "den historiske udvikling var slut", og erklærede, at den neoliberale "demokratiske" borgerlige stat var det endelige og højeste samfundsmæssige udviklingstrin. Kapitalismens og imperialismens propagandister gjorde meget ud af, at nu begyndte en ny æra med fred og velstand for alle.

Og selvom de marxistisk-leninistiske partier altid havde kritiseret den revisionistiske degeneration og havde et korrekt standpunkt, var der også nogle af dem, som gennemlevede en dyb krise. Borgerskabet forsøgte at udslette en hvilket som helst progressiv og revolutionær holdning. Presset på arbejderklassen, folkene, de revolutionære og de marxistisk-leninistiske partier var enormt.

Men som marxist-leninister vidste vi, at dette kun var en begrænset periode. Vi vidste, at det kapitalistiske systems "sejr" ikke ville holde længe. Systemets indbyggede modsætninger ville igen føre til dyb økonomisk krise, til sociale nedskæringer, fyringer af ansatte, øget konkurrence og øget spænding mellem de imperialistiske magter. Vi var overbevidste om, at det var nødvendigt at styrke enheden blandt alle revolutionære, marxistisk-leninistiske kræfter og give perspektiv til verdens arbejdere og folk til at overvinde det kapitalistiske system.

Derfor gjorde nogle broderpartier et stort arbejde for at forberede et mode mellem alle verdens marxistisk-leninistiske partier.

nistiske partier. Fra Amerika, Europa, Afrika og Asien ankom delegerede for at diskutere, hvordan vi kunne give et stærkt svar på borgerskabets angreb, og hvordan vi kunne arbejde tæt sammen.

20 års enhed og kamp

Jeg tænkte over alle disse problemstillinger og vores opgaver under flyveturen, gennemgik udkastene til dokumenter og forberedte mig selv på mødet. Og jeg prøvede at forbedre mit spansk, for jeg havde i ugerne inden kun begrænset tid til at forberede rejsen.

Da flyet var landet, og jeg var kommet fra borde, blev jeg budt varmt velkommen af kammerater fra det ecuadorianske parti. Efter to eller tre dage, hvor vi mødte delegationer fra de andre lande, og kammeraterne fra Ecuador havde givet os nogle indtryk af deres land og dets rigdomme, der blev udplyndret af USA og andre imperialistiske lande, samledes alle delegationerne til et stort internationalt møde.

Det var ikke let med alle de forskellige sprog. Men vi havde den samme faste overbevisning, den samme analyse af den internationale situation og det sam-

me mål: Vi ønskede at skabe et solidt fundament for enheden i den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse. Vi ønskede at give et klart perspektiv for arbejderklassen og folkene i alle lande for deres progressive bestræbelser og for deres kamp for frihed og socialisme i alle lande. Vi ønskede at gøre det klart, at socialisme ikke er et koncept fra fortiden, men fremtiden for menneskeheden. Der eksisterede nogle forhindringer i denne proces, men vi var alle inspireret af dette store mål og den revolutionære gejst. Vi overvandt forhindringerne.

Så til slut blev Quito-erklæringen vedtaget, og dermed var Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer grundlagt.

Nu 20 år senere kan vi klart se, hvor vigtigt dette skridt var. For i alle disse 20 år har CIPOML opmuntret broderpartierne og organisationerne i deres kamp mod kapitalisme og imperialismen. Konferencen har organiseret fælles handling, f.eks. mod den imperialistiske krig i Afghanistan, Libyen, Syrien osv. Den har organiseret solidaritet med fængslede kammerater, mod undertrykkelse osv. Og den har været en stabil ramme for de marxistisk-leninistiske partier og organisationer på internationalt plan.

20 år senere er kapitalismen og imperialismen mere afsløret end nogensinde før. Dette system bragte ikke fred og velstand til arbejderne og folkene. Tværtimod førte det til millioner død af sult, af forurening, af mangel på adgang til sundhed og af de mange krige. Intet er blevet bedre. For det store flertal på denne planet er situationen værre end for 20 år siden. Selv i de industrielle centre som USA og EU er lønningerne nu så lave, at millioner af mennesker ikke kan leve af dem. For at kunne betale for bank- og eurokriser er lønnen faldet ekstremt, skatter steget, privatisering fremmet, og der er foretaget enorme sociale nedskæringer, millioner har ikke længere noget arbejde

Diethard Möller

og er uden fremtidsudsigter. Især har ungdommen ingen fremtid i dette system.

Og hvem vil i dag driste sig at tale om "historiens afslutning"? Der var ingen

afslutning på historien. Gennem de sidste 20 år har vi kunne se en skærpet kamp mellem de imperialistiske magter for en nyopdeling af deres indflydelsessfærer: Afghanistan, Irak, Libyen, Syrien og i dag Ukraine. Den amerikanske imperialisme er særdeles aktiv for at udvide sit verdensherredømme. Men dette fører til øget spænding, interventioner og militære handlinger. Og konkurrenter som Rusland og Kina er modstandere af denne plan. Indtil videre er disse modsætninger kulmineret i Ukraine og har øget faren for åben krig i Europa, i et af imperialismens vigtige centre.

På den anden siden er arbejdernes og folkenes kamp også vokset. Vi oplever en folkelig vrede mod USA-imperialismen og EU i Ukraine i protest mod deres støtte til fascistiske grupper. Store demonstrationer finder sted i Spanien, Grækenland, Frankrig og Italien mod de sociale nedskæringer og de borgerlige regerings nedskæringspolitik.

Det har ført til et stigende engagement af de marxistisk-leninistiske partier og organisationer i denne kamp. CIPOML har vist sig som et vigtigt redskab gennem 20 år, der har været i stand til at analysere situationen rigtigt og give de nødvendige anvisninger for vores revolutionære arbejde.

Ser man tilbage over de 20 år, står det lysende klart, at grundlæggelsen af CIPOML var et nødvendigt og vigtigt skridt både for partierne og organisationerne selv, for revolutionen og for arbejderklassen og folkene. Den nuværende situation gør det endnu mere nødvendigt at arbejde tæt sammen og med stor beslutsomhed deltage i arbejderne og folkenes daglige kamp, for at afsløre det kapitalistiske og imperialistiske system og omstyrte det, sammen med alle de kræfter der ønsker en bedre fremtid for dem selv, for deres lande og for denne planet.

Unity & Struggle/Unidad y Lucha/Enhed & Kamp:

Marxist-leninisternes internationale tidsskrift

Under overskriften '20 års enhed og kamp for revolution og socialisme' er der udkommet en jubilæumsudgave af tidsskriftet Unity & Struggle/Unidad y Lucha (på dansk Enhed & Kamp) – den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse CIPOML/IKMLPO's internationale tidsskrift.

Det er nummer 28 i rækken siden dannelsen.

Tidsskriftet udkommer hvert halve år, først i den spanske udgave, så på engelsk, tyrkisk, portugisisk, og undertiden også på fransk, russisk og tysk. Mange af artiklerne oversættes til CIPOML-medlemmernes øvrige sprog.

Det rummer dels udtalelser og fælleserklæringer fra Den Internationale Konferencen, dels artikler fra de enkelte partier, som er medlemmer. Alle partier kan bidrage med en enkelt artikel til hvert nummer.

20 års enhed og kamp

Jubilæumsudgaven har bidrag fra 17 partier og nogle gæsteskrivere. APK's bidrag er om den folkelige modstand mod Den Europæiske Union og om Folkebevægelsen mod EU, som er speciel i international (men ikke nordisk) sammenhæng.

Tidsskriftet spiller en central rolle i udviklingen af CIPOML og af den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse på globalt plan.

Det udsendes ikke på dansk, men en del af dens artikler oversættes til Kommunistisk Politik eller til Kpnet. Artiklerne fra de seneste årgange kan læses på engelsk på nettet på APK's hjemmeside apk2000.dk. Her kan også findes de fleste spanske udgaver.

Det internationale tidsskrift

En lang række udtalelser fra Konferencens årlige møder, de regionale møder og andre dokumenter findes også på dansk på APK's hjemmeside.

Situationen i Peru i dens internationale sammenhæng

Af Perus Kommunistiske Parti ML

I Peru afholdes i december endnu et frugtesløst klimatopmøde COP20. Mens de borgerlige medier har fokuseret på statslederne og deres demagogi, har ingen fortalt om den virkelige situation i Peru, med systematiske snigmord på de revolutionære kræfter gennem årtier.

Senest har den peruvianske regering i juni 2014 givet militær og politi lov til straffrit at skyde demonstranter, som protesterer mod mineselskaber og andre virksomheders indtrængen på traditionelle territorier. Klassekampen skærpes over hele verden og i Latinamerika. Ikke mindst i Peru.

Artiklen er Perus Kommunistiske Parti ML's bidrag til jubilæumsnummeret af Unity & Struggle/Unidad y Lucha i anledning af 20-året for IKMLPO's dannelse.

Baggrund

Efter 2. verdenskrig skete der store fremskridt for revolutionen, og den socialistiske lejr blev skabt som en ubestridelig realitet, der gav løfte om nye proletariske revolutioner som forudsagt af Lenin i hans mesterlige skrift *Imperialismen – Kapitalismens højeste stadium*.

Imperialismen var imidlertid i stand til at genvinde initiativet efter at have givet folkene en række indrømmelser med udviklingen af statskapitalismen, og med socialdemokratiets støtte. Imperialismen søger nu at gentage denne proces med f.eks. de såkaldte 'alternative regeringer' i Latinamerika, som bruges, mens den genvinder sine kræfter for endnu en gang at blive i stand til at knuse folkene, som søger mod revolution.

Mont Pelerin Society, grundlagt i Schweiz i 1947 på et møde organiseret af Friedrich von Hayek, etablerede en økonomisk og politisk platform for imperialismens overlevelse, som for-

løb parallelt med den mest brutale militæroffensiv for at omringe og isolere de lande, som opbyggede socialismen, heriblandt USSR. Det var forspillet til forberedelsen og udviklingen af invasionskrige mod de asiatiske folk, som rejste sig til revolution, som det var tilfældet i Korea og Vietnam. Der gennemførtes en strategi for politisk at minimere socialismens fremgang ved at skabe afhængige stater, som blev omdannet til militærbaser, som f.eks. Syd-

**20 års
enhed og kamp**

korea og Sydvietnam.

Herfra rettede man sigtet mod folkene med det dobbelte formål med magt at sætte sig i besiddelse af deres naturressourcer – især dem af strategisk karakter som olie og guld – såvel som at opnå kontrol over de globale bankforretninger. En afgørende rolle til dette formål er spillet af Israel, der er bevæbnet af imperialismen til at være dens spydspids i Mellemøsten.

Denne militæroffensiv foregår med etableringen af skyggeorganismer parallelt med de officielle, som de paramilitære grupper, der er ansvarlige for selektive snigmord for at undergrave alle forsøg på at organisere marxistisk-leninistiske kommunistiske partier.

På denne måde lancerer imperialismen en global offensiv med det mål at udslette de fremskridt, som folkene har opnået, og som er gennemført af 'statskapitalismen', og erobrer landene i Asien, Afrika og Latinamerika.

Samtidig bombarderer den folkene ideologisk ved at hævde, at marxismen-leninismen er en forældet, arkaisk og tilbagestående teori, og at kapitalismen er 'historiens ende', som den borgerlige ideolog Francis Fukuyama udtrykte det, og som det nu gentages af 'ideologer' som Miguel Angel Cornejo fra Mexico og Hernando de Soto fra Peru.

De promoverer ideerne fra Milton Friedman, som var en af deltagerne på Mont Pelerin-mødet i Schweiz for 60 år siden. Her lanceredes parolen om at formindske den statslige sektor, om at fjerne de sociale fremskridt, som var opnået, om privatisering af statsvirksomheder og naturressourcer, vand indbefattet, og lokalsamfundenes og bøndernes land, og om reduktion af afgifterne for kapitaleksport. Dette sælges som 'neoliberalisme', men er ikke andet end imperialistisk dominans og udplyndring på globalt plan.

Snigmord som imperialistisk våben

I hele denne sammenhæng udklækkes en mængde snigmordere, især tidligere amerikanske soldater, som led nederlag i Vietnam, men var veltrænede i kunsten af slå ihjel. Disse soldater blev ansat som lejesoldater af forskellige regeringer og kapitalistiske grupper og har især slået sig ned i Colombia og Chile, som det to årtier tidligere var tilfældet med tyske nazister efter 2. verdenskrig.

I Colombia dannede disse lejemordere paramilitære grupper, som myrder folkelige og revolutionære ledere, ikke på 'officiel' vis, men bakket op af og med regeringernes medvirken. Det er disse snigmordere, som er optrænet af tidligere Vietnamsoldater i imperialismens tjeneste, og som anføres af CIA, som i dag sætter Maduros nationalistiske regering i Venezuela under belejring. Selvom Maduro ikke er socialist eller marxist-leninist, har han behov for marxist-leninisternes støtte og mobi-

Oprindelige folk gennemfører protestmarkering mod Perus regering ved klimatopmødet i Lima, de kræver bl.a. stop for illegal skovhugst og anerkendelse af deres rettigheder. Blandt demonstranterne var familien til en aktivist der blev myrdet i september.

liseringen af alle folkelige kræfter for at sikre de progressive, patriotiske og internationalistiske kræfters modstand mod fascisme og forsøgene på at dreje tiden tilbage til oligarkernes regeringer som under Carlos Andres Perez, der var forræderisk og antinational.

Det er med dette perspektiv, vi tager del i folkelige enheds- og støttebestræbelser for Maduros boliviariske regering, samtidig med at vi hjælper med organisering af nye marxistisk-leninistiske kommunistiske aktivister,

Hvad Peru angår, står det klart, at snigmord allerede blev brugt i 1960'erne for at stoppe og eliminere forsøg på folkelige opstande og folkelige landreformer, som Perus Kommunistiske Parti ML (PCP ML) har søgt at fremme.

Dette fænomen med udryddelse af den revolutionære organisering voksede systematisk i 1980'erne med både Lysende Stis opkomst og undertrykkelsen under Fujimori, som tilintetgjorde titusinder af bønder for at svække massernes kampbevne.

Det var et forspil til gennemførelsen af 'neoliberalismen' med Fujimoris forfatning, frihandelsaftalerne (FTA) og koncessionerne til at hugge alle naturtilgange, lokalsamfundenes ejendom og privatisering af vandet, mens salget af deres GMO-produkter med deres megamarkeder og butikcentre blev påtvunget.

For tiden er der mere end 100 snigmorderbander, som systematisk begår forbrydelser med de neokoloniale statslige myndigheders medskyldige tavshed: politiet, hæren, domstole, parlamentet og den udøvende magt – og også med tavshed i den presse, som står i imperialismens tjeneste. Den er hovedsagelig koncentreret i hænderne på Miro Quesada-familien, som bakkes op af grupper af peruvianske kapitalister, imperialismens høge: Romero-gruppen, Brescia-gruppen, Benavides de la Quintana-gruppen, Wiesse etc. Hver eneste af disse grupper har ophobet formuer på mere end en milliard dollars. Brescia har mere end fem milliarder, Benavides de la Quintana mere end fire milliarder og Romero mere end tre milliarder dollars. De er blevet medskyldige i udplyndringen, disse grupper af anti-patriotiske forrædere mod det peruvianske folk.

Alle disse snigmorderbander er i stand til at begå forbrydelser. Selv ifølge den borgerlige presse har en enkelt snigmordergruppe dræbt mere end 100 peruvianere. Vi taler med andre ord om tusindvis af drab, der forbliver straffri, og som beskyttes af kapitalisterne og statsmagten.

Disse snigmorderbander har politisk støtte fra de vigtigste politiske partier, Fujimoris parti, APRA (Alianza Popular Revolucionaria Americana), PPC (Kristeligt Folkeparti), PPK (Pedro Pablo Kuczynskis parti), Toledos parti

og nu også Nadine Heredias nationalistiske parti. Hun er konen til den siddende præsident Ollanta Humala, som, da han først var valgt som præsident, afslørede sig som imperialismens tjener og fuldstændigt underlagt diktaterne fra den amerikanske ambassade.

På denne baggrund fremsætter og udvikler PCP ML taktikker til at organisere og politisere det peruvianske folk, til at organisere bonde-, arbejder- og studentermasserne og de øvrige folkelige kræfter, til at modgå koncessioner og privatiseringer, til at kæmpe for tilbagetrækning af de love, der annullerer de tidligere vundne rettigheder, såsom loven om 'uddannelsesreform', for genindførelse af Lov 24 029 for lærerne, til at kæmpe for tilbagetrækning af 'tjeneste'-loven og genetablere de offentligt ansattes rettigheder, og til at kæmpe for annulleringen af FTA'erne, de såkaldte frihandelsaftaler.

Vi kæmper for at trække koncessionerne tilbage, sammen med loven om 'forudgående konsultationer, som er gennemført af Ollanta Humala, der afviser at anerkende retten til lokal (kommunal) fællesejendom og af reel deltagelse af bondemasserne, som under dødstrusler er blevet tunget til at acceptere koncessionerne og den efterfølgende invasion og udplyndring af naturressourcerne, mineselskabernes 100 % ekspropriation af vandet, og invasionerne i almindelighed.

I hele Peru organiserer masserne sig for at organisere og gennemføre modstanden og den politiske organisering i praksis, for at udarbejde en ny politisk forfatning på dette stadie med henblik på ægte national befrielse og virkelig uafhængighed. Uafhængigheden af 28. juli 1821 var ikke andet end en udskiftning af de herskende, en forandring fra et vicekongedømme til regeringer af udbyttere og magthavende peruvianske grupper, som er efterkommere af europæerne og deres tjenere.

Vi vil ved denne lejlighed hylde vores tidligere generalsekretær Saturnino Paredes Macedo, som døde den 24. marts 1996, for 18 år siden.

Peru, april 2014

De marxistisk-leninistiske partier og organisationer markerer 20 års kamp for revolution og socialisme

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, CIPOML (eller IKMLPO), fejrede sine første 20 år med et storslået festmøde i Istanbul i slutningen af november med 6000 deltagere. Det var arrangeret af Tyrkiets Arbejderparti, EMEP, der er medlem af konferencen. Repræsentanter for 21 marxistisk-leninistiske partier deltog, heriblandt Arbejderpartiet Kommunisterne, APK, fra Danmark.

20-året er også markeret med et stort festmøde i Ecuador og en lang række møder i de lande, hvor der er marxistisk-leninistiske partier. Der er i anledning af 20-året udsendt et jubilæumsnummer af det internationale tidsskrift Unity & Struggle/Unidad y Lucha (Enhed & Kamp).

Stemningen i Istanbul var begejstret og militant og blev krydret med talekor og højlydte slagord. Talerne blev igen og igen afbrudt af bifald. Billeder fra Kobani, fra kampen omkring Gezi-parken og Taksim-pladsen og mange andre blev projekteret op på storskærmen og modtaget med kampråb fra forsamlingen.

Præsentationen af deltagerne fra CIPOML/IKMLPO på scenen udløste store klapsalver, der nærmede sig torden, da repræsentanterne for det revolutionære Burkina Faso og andre brændpunkter som f.eks. Tunesien blev introduceret. For CIPOML talte Raul Marco fra Spaniens Kommunistiske Parti (marxist-leninister), PCE(m-l) – en af grundlæggerne af konferencen sammen med blandt andre Pablo Miranda fra Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti, PCMLE. Begge partier fejrer 50-året for deres grundlæggelse i år.

I alt deltog 21 organisationer fra Europa, Asien, Mellemøsten, Afrika, Latinamerika og Nordamerika.

EMEPs forkvinde Selma Gürkan taler

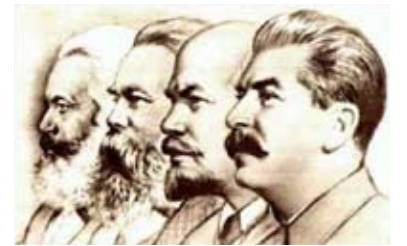

Raul Marco, Spanien, holder talen for CIPOML med repræsentanter for 21 partier på scenen

Tyrkiets Arbejderparti EMEP var arrangør af det storslåede festmøde i Istanbul med 6000 deltagere

Hele mødet blev transmitteret live af www.hayattv.net og kan genses på youtube. På billedet ses Klaus Riis og Dorte Grenaa fra Arbejderpartiet Kommunisterne.

Salen var smykket med transparenter og store bannere med Marx, Engels, Lenin og Stalin. Mange af deltagerne på mødet kom i optog på gaderne hen til kulturhuset, hvor arrangementet fandt sted. Igen og igen blev der udtrykt solidaritet med frihedskæmperne i Kobani og med det palæstinensiske folk. Vreden kom højlydt til udtryk, da ofrene for glubske minnejerers profitjagt i kulminen Soma blev mindet og de ansvarlige krævet stillet til regnskab.

Blandt de tyrkiske talere var EMEP's forkvinde, Selma Gürkan, og den kurdiske kandidat ved det tyrkiske præsidentvalg, Selahattin Demirtas. Repræsentanten for Tunesiens Arbejderparti talte om præsidentvalget, der foregik, mens festmødet skred frem, med partilederen Hamma Hammami som Folkefrontens kandidat.

Der var også et fremragende musikprogram med internationale revolutionære, tyrkiske og kurdiske sange fremført af populære professionelle grupper, som støtter Arbejderpartiet og kampen om Kobani. 'Bella Ciao', 'Internationale' og moderne politisk musik afløste hinanden.

Efter knap tre timer gik mødet over i en egentlig koncert, der fik de 6000 deltagere til at synge med og mange til at kaste sig ud i kædedans i den stuvende fyldte hal. Gruppen, der afsluttede, blev kendt over hele Tyrkiet i forbindelse med kampen om Gezi-parken.

Festmødet og hele arrangementet var en strålende succes og en værdig markering af 20-året for stiftelsen af CIPOML, der i dag viderefører det revolutionære Kominterns kamp og den internationale marxistisk-leninistiske bevægelses kamp sammen med Enver Hoxha og det socialistiske Albanien i en ny tid.

Perspektiver for socialisme

Af Klaus Riis

Oplæg på Novemberkonferencen 2014

Behovet for et andet globalt samfundssystem end kapitalisme og imperialism er skrigende. Som Lenin sagde, betyder imperialism *reaktion over hele linjen*. Reaktionen er bundløs og endeløs. Massernes fattigdom og elendighed kan altid blive større, undertrykkelsen hårdere, den åndelige formørkelse i form af religiøse doktriner eller kapitalistisk indoktrinering mere udbredt. På knæ for Gud, Mekka eller kapitalismens guldkalv – det er én og samme ting: Find dig i de riges diktatur, i krigene, i elendigheden, i at udbytningen, udplyndringen og undertrykkelsen bliver værre. Lad være med at protestere, lad være at gøre oprør!

For det koster og har altid kostet at stille sig på revolutionens og fremskridtets side. Den verdensomspændende fakkelt af håb, som Oktoberrevolutionen i 1917 antændte, skulle snart formørkes af imperialismens og reaktionens modoffensiv – af fascismens og en ny verdenskrigs sorte skygger. 30'ernes revolutionære kommunister betragtede sig som 'døde på orlov'. Men der var nu opstået et nyt og stærkt socialistisk land bygget på tsarismens ruiner og forvandlet til et moderne samfund med en væsentlig forbedret levestandard og relativ velfærd for alle. Og socialismens, kommunisternes og de revolutionæres kamp og ofre var ikke forgæves: Den knuste fascismen og tvang imperialismen tilbage. Den skabte en verden delt mellem imperialismen og en ny socialistisk og folkedemokratisk verden, med Sovjetunionen og Kina foran og med en stadig voksende antikolonialistisk og antiimperialistisk bølge af nationale befrielseskrigene og revolutioner på det asiatiske og det latinamerikanske kontinent, med Cuba som den første erklæret socialistiske revolution i Latinamerika.

Denne verdenshistoriske proces blev bremset under 'den kolde krig' og sendt i modsat retning af den revisionistiske kontrarevolution efter Stalins død.

Men i tiden frem til 1989-91 og

'murens fald' og Sovjetunionens sammenbrud var resultatet ikke givet. Faktorerne for revolution var stærke, ikke mindst i, hvad der blev kaldt 'den 3. verden'. I Indokina og Afrika i form af befrielseskrigene mod de gamle kolonimagter. I Latinamerika i form af guerillabevægelser og folkeopstande mod de amerikansk-støttede militærdiktaturer. Der var et håb om, at revisionismen kunne slås tilbage. Mao Tsetungs Kina og Enhver Hoxhas Albanien viste vejen. De revisionistiske lande var ikke stabile, og med majoprøret i Frankrig i 1968 viste det sig, at revolutionen igen var på dagsordenen i Europa. Også i

Kongresdebat Socialisme

verdensreaktionens bolværk USA udviklede en revolutionær bevægelse sig i Vietnamkrigens kølvand.

For den ny generation af revolutionære var det ikke et spørgsmål, om revolutionen og et nyt socialistisk samfund ville komme, men hvornår og hvordan. Revolutionen var et spørgsmål, som var taget op til løsning, som kammerat Enver Hoxha sagde.

Der var en indlysende forståelse ikke bare for revolutionens nødvendighed, men også for dens akut påtrængende karakter. Og dermed igen af det nødvendige i en stor disciplin og offervilje fra kommunisterne og de revolutionære, og det kommunistiske parti – marxister-leninister – i særdeleshed.

Tre-fire årtier senere kan det være svært at forstå.

Jeg skal prøve at give et eksempel, der kan illustrere forskellen mellem dengang og nu, og som også viser noget om venstrebevægelsens bredde dengang.

Der foregår netop nu i nogle danske medier en debat om den afdøde journalist Jan Stage og hans kollega Lasse Ellegård. Førstnævnte skal som chauffør have medvirket til drabet i Hamborg i 1971 på en boliviansk morder og tor-

På vej mod APKs 6. kongres

turbøddel, der var medansvarlig for Che Guevaras død.

Blandt de mest forargede er den tidligere Informations-redaktør og trofaste lakaj for den amerikanske imperialism David Trads. Filmmanden Christian Braad Thomsen gav et gensvar med et læserbrev i Politiken, der illustrerer kløften mellem i dag og i går. Under overskriften "Hyklereri om et drab" skrev han:

"David Trads fremtræder som en hyklerisk kildefusker af Bent Jensen'ske dimensioner, når han kritiserer Jan Stages medvirken til drab på den bolivianske torturbøddel Roberto Pereira.

Pereira var efterretningschef under den fascistiske militærjunta, der havde taget magten i 1964. Blandt de mange, han beordrede myrdet eller selv torterede ihjel, var drabskvinden Monika Ertils kæreste. I de år herskede der borgerkrig i Bolivia, og Pereira var et legitimt krigsmål for landets modstandsbevægelse.

Når David Trads fordømmer drabet på ham, svarer det til, om han fordømte de danske stikkerlikvideringer under besættelsen. Dengang dræbte modstandsbevægelsen danskere med langt mindre på samvittigheden end den bolivianske torturbøddel. Historieløshed er aldrig et godt udgangspunkt for moraliserende fordømmelse." (Politiken 5. november 2014)

Der var krig dengang, et opgør mellem revolution og kontrarevolution, mellem fascisme og imperialism og global modstand. Også borgerlige journalister kunne blive berørt af historiens vingesus. Imperialismens historiefor-skønnere af i dag sætter sig op på den store moralske hest, men fortier, at det er den, der frem til nu trækker et net af global terror mod sine modstandere.

Udfaldet af den kamp var ikke kendt – og de revolutionære måtte vælge revolutionen uden garanti for sejr. Nu ved vi, at det blev et nederlag. Et mid-

lertidigt nederlag. Men vi ved også, at imperialismen og reaktionen ikke vandt den sejr, de dengang proklamerede som endelig og total.

Tilbage i 70'ernes begyndelse kunne kinesiske partifolk under besøg i Danmark finde på at foreslå deres danske kammerater at indlede en folkekrig fra en af de danske øer. Rådet blev taget til efterretning, men ikke fulgt.

Den revolutionære Che Guevaras forestillinger om, hvordan revolutionen kunne udvikle sig i Latinamerika med nogle hundrede modige guerillakæmpere som udgangspunkt, holdt heller ikke. De franske studenter parole om 'Fantasien til magten' var for kulørt som revolutionsteori. Der var ikke andet at gøre for de revolutionære end at vende tilbage til den teori, der havde skabt revolutionens og socialismens sejre i det 20. århundrede – marxismen-leninismen – og befri den fra de revisionistiske forvanskninger om fredelig og parlamentarisk overgang til socialismen. I Danmark via det såkaldte 'anti-monopolistiske demokrati', som fortsat prædikes af DKP, KPId og KP, selvom det ikke giver nogen mening og ingen forstår det.

Det er sært, men det er ikke mindre sært, end at Enhedslisten gennem sine 25 års eksistens har påstået, at der er et 'revolutionært' og 'socialistisk' parti, uden at være i stand til at definere, hvad revolution eller socialisme er.

Det er ikke noget tilfælde, at den socialistiske bevægelse i Danmark i dag trasker efter begivenhederne, efter den spontane bevægelse, som et tarveligt halehæng. Den har ikke nogen revolutionær teori til at vise vej. Marxismen-leninismen opfattes som forældet og doktrinær. Og først og fremmest som ubehageligt foruroligende. Men uden teori bliver den revolutionære praksis blind. I Danmark forsummer den til reformistisk classesamarbejde eller totalt isolerede nålestiksaktioner uden konsekvens for andre end de implicerede og deres domme.

Dengang i 70'erne førte behovet for revolutionær teori som vejledning i en situation, hvor revolutionen føltes at stå for døren, til, at den unge generation af revolutionære igen omfavnede

marxismen-leninismen og fornyede det kommunistiske parti i skikkelse af ml-bevægelsen på basis af erfaringerne fra det revolutionære DKP, fra Lenins og Stalins og Kominterns tid.

Kontrarevolutionerne i 1989-91 udskød behovet for revolution (og dermed revolutionær teori) på ubestemt tid. Faktisk erklærede borgerskabets ideologer, at historien var slut. Ingen revolutionær forandring var mulig eller ville komme. De nye generationer af revolutionære måtte arbejde med mere langsigtede strategier. Nogle tilpassede sig de nye omstændigheder og ville opnå små resultater ad reformernes vej. Andre fokuserede på og lagde deres kraft i enkeltsager. Den nyliberale kapitalistiske offensiv satte ind på alle felter – også i form af ubehersket antikomunisme og had til revolutioner, parret med krigsbegejstring og militarisering: Imperialismens 'nye' verdensorden var en realitet, med dens endeløse krige, uløselige kriser og rystende elendighed i den største overflod, kloden har kendt – men en overflod forbeholdt nogle få griske multimilliardærer.

En ny bølge af antiimperialistiske og socialistiske revolutioner er undervejs, som går op mod imperialismens og reaktionens offensiv, kriser og krige: Opsvinget for de folkelige revolutionære bevægelser i Latinamerika, som bragte antiimperialisten Hugo Chávez og ligesindede til magten. 'Det arabiske forår', som indledtes i Tunesien, anført af vores broderparti Tunesiens Arbejderparti. Og netop nu opstanden i Burkina Faso, anført af vores broderparti Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti, som det første tegn på et 'afrikansk forår'. Eller i Europa, hvor EU's magt udfordres ikke bare af græske og italienske masseprotester, men også af østukrainske folkerepublikker.

Det er ikke bare 'interessante tider', som de gamle kinesere anså som en ulykke. Det er igen revolutionære tider, overgangen til noget nyt, til et nyt kapitel i revolutionshistorien.

Den nye generation af unge revolutionære må forholde sig til det – og endnu en gang vælge den revolutionære kamps vej.

Derfor er der behov for at tænke revolutionsteorien og socialismeteorien – ikke mindst teorien om socialisme i et land, nemlig i Danmark – igennem igen. Endnu mere påtrængende end dengang APK blev stiftet og vi vedtog partiprogrammet 'Manifestet for et socialistisk Danmark', der skitserede det socialistiske danske samfund i store træk.

Der findes ingen model for socialisme, der kan kopieres fra det ene land til det andet eller fra en historisk situation til en anden.

De historisk kendte socialistiske samfund som Sovjetunionen (1917-53) eller Albanien (1944-1991) kan og skal ikke kopieres. Det ville selvfølgelig være en ødelæggende dogmatisk fejl. Det er historiske eksempler på socialistiske samfund. De har haft og har betydning i verdenshistorien og også i dag, ikke mindst Lenins og Stalins Sovjetunion, hvor det socialistiske samfunds første verdenshistoriske erfaringer blev gjort.

Men bortset fra det absurde i socialismekloning gør den historiske, videnskabelige, teknologiske og kulturelle udvikling i sig selv det umuligt at forestille sig et socialistisk samfund i dag i de to historiske eksemplers billede.

De kan fortsat tjene til inspiration, deres positive erfaringer og pionerindsatser kan stadig bruges eller bygges på, de negative erfaringer kan der læres af, så de kan undgås eller virkningerne reduceres.

Men et socialistisk samfund i dag, der ser ud som eller ligner disse, er en umulighed. De var anderledes og langt bedre end de borgerlige propagandistiske skræmmebilleder, de fremstilles som i dag. Det er deres historiske resultater og sejre, der skal fokuseres på: at de er eksempler på, at et andet samfund er muligt, og at det betyder fremskridt for nationen og den brede befolkning, at de viser, at arbejderklassen kan styre landet og produktionen, og så videre.

De revisionistiske samfund var en historisk parentes, men ved at klaske dem sammen med de ægte socialistiske samfund i Sovjetunionen og Albanien – som fremstilles som uhyggelige diktaturer – og parre det med de revisionistiske landes gigantiske bureaukrati og økonomiske og sociale stagnation

vil den borgerlige propaganda vende blikket fra den mulige revolutionære inspiration og først og fremmest væk fra den videnskabelige socialisme, fra marxismen-leninismen.

De to grundlæggende træk ved ethvert socialistisk samfund er, at arbejderklassen er ved magten, altså at 'proletariatets diktatur' er etableret, og at produktionsmidlerne (i hvert fald de afgørende) er samfundsejendom.

Arbejdernes klasseherredømme vil, som Lenin siger, antage forskellige former og udtryk fra land til land, afhængigt af dets sammensætning, historie og særlige træk.

At produktionsmidlerne overgår til socialistisk ejendom, og at produktionen organiseres, ledes og reguleres efter en samordnet samfundsmæssig plan, er sammen med proletariatets diktatur forudsætningen for, at socialismens økonomiske grundlov kan komme til at virke.

Denne grundlov består i, at *den socialistiske produktion bestandig øges til at dække samfundets og de enkelte samfundsmedlemmers stadig voksende behov.*

Dette betyder selvfølgelig ikke i, at det vil være en blind vækstøkonomi som den kapitalistiske, der ofrer de begrænsede ressourcer og de arbejdendes liv og helbred på produktion for profit, som aldrig kan være eller blive bæredygtig. Den socialistiske produktion kan fungere uden kriser, uden spild og uden rovdrift, fordi den er samfundsmæssigt organiseret og opererer ifølge en plan, og ikke i de multinationale monopolars dødbringende indbyrdes konkurrence. Den kan fungere uden røverkrige om ressourcer, i fredeligt og venskabeligt samarbejde med andre nationer.

Den socialistiske økonomi vil i videst muligt omfang være selvbærende og i første række stole på de nationale ressourcer. Halvfabrikata skal ikke sendes den halve klode rundt med enormt spild for at gøres færdig til markedet. De negative erfaringer fra det revisionistiske Sovjetunionen og østlandene peger også på det.

Den vil selvfølgelig sætte hele sam-

fundets interesser forrest. Udviklingen af samfundet som helhed – og en harmonisk udvikling af det – er den vigtigste forudsætning for alle dets medlemmers og alle dets deles udvikling, for tilfredsstillelsen af alle de voksende sociale behov – hvad enten det er infrastruktur, teknologisk fornyelse eller kulturelle og materielle behov. Der er ikke et eneste kapitalistisk land, der er i stand til det. I alle lande forsømmes den samfundsmæssige udvikling til fordel for de riges profiler.

Den socialistiske økonomi sikrer *velfærd til alle.* De kapitalistiske velfærdssamfund som det danske var som bekendt et biprodukt af socialismens sejr og fremgang, og nu er de ved

at forsvinde i takt med imperialismens og reaktionens befæstelse af magten. Det socialistiske velfærdssamfund vil være det første samfund, hvor velfærdens gælder for alle og er i takt med det historiske og teknologiske udviklings-trin.

Det vil ikke bare sikre de mere eller mindre elementære materielle og kulturelle behov som bolig, mad, klæder, elektronik, uddannelse, kulturelle faciliteter. Det vil også i kraft af produktionsens organiserede samfundsmæssige karakter og den rigtige udnyttelse af de teknologiske muligheder reducere arbejdstiden for alle samfundsmedlemmer, så fritid og tiden til sociale og kulturelle aktiviteter øges og livskvaliteten forbedres.

Den socialistiske økonomi må rette op på ødelæggelserne, der er skabt af den kapitalistiske produktionsmådes anarki, som til stadighed bliver større, med dens globale fremmarch på alle kontinenter og polaregnene, i havet, luften og verdensrummet. Fra klimaødelæggelser og dens virkninger som oversvømmelser og stormskader til rovdrift på ressourcer, ødelæggelse af urskove, forgiftning af jord, grundvand, havene og atmosfæren. Forpestede bymiljøer og tomte udkanter. Og ødelæggelse

af mennesket i form af usund levevis påtvunget af forfalskede og forgiftede fødevarer, med fedme og sygdom som nogle af konsekvenserne.

Det vil kræve mængder af innovation, udvikling af ny og passende teknologi baseret på vedvarende energi og bæredygtige ressourcer. Og socialismen er i stand til at levere innovation, der langt overgår den begrænsede kapitalistiske innovation, der bestemmes af profitmulighederne og hellere laver produkter af begrænset holdbarhed end bæredygtig varighed.

Vi må også stille et andet spørgsmål: Hvad betyder proletariatets diktatur, arbejdernes klasseherredømme, i forhold til et socialistisk Danmark?

Det betyder, at arbejderklassen er organiseret som herskende klasse. Det betyder, at bourgeoisiet og dets lakajer fratages deres magt. Det betyder, at borgerskabets magtinstrumenter – hær, politi og statsadministration – erstattes med arbejderklassens magtorganer, som ikke har til formål at undertrykke befolkningens flertal eller føre krig mod og i andre lande.

Det betyder en udvidelse af civilsamfundet, og samfundsmedlemmernes kontrol og indsigt med alt og alle med magtpositioner. Det betyder retten til at sammensætte ledelser af enhver art, indbefattet på virksomhederne, og retten til at afskedige dem. Det betyder ansvar og kontrol.

Det betyder, at medierne bliver frie og ikke længere er organer for privatinteresser – at deres opgave bliver at støtte opbygningen af socialismen, bekæmpe dens undergravning og finde frem til sandheden, uden besmykkelse eller forvrængning.

Ytringsfriheden vil blive forsvaret og sikret og være tilgængelig for alle, og ikke for pengemændene og deres tjenere.

De politiske strukturer må omskabes til at tjene den socialistiske opbygning. Det skal ikke være muligt at finansiere politiske partier eller personer med privat kapital, indenlandsk eller udenlandsk. Valgene under socialismen må være demokratiske, frie og fair.

Internettet og mobiltelefoni – hurtig, omfattende og ubesværet kommunikation – er en nødvendighed for et dynamisk socialistisk samfund

Vi værdsætter den almindelige stemmeret. Den er værdifuld, og vi har svært ved at forestille os et socialistisk samfund uden den. Eller indskrænkninger, selv for borgerlige kræfter.

Men ligesom på en lang række andre felter kan et program for socialismen i dag ikke komme med definitive anvisninger. En lang række spørgsmål må simpelthen besvares i løbet af den revolutionære udvikling, og til den tid. Det er imidlertid en uundgåelighed, at når samfundets basis forvandles grundlæggende, må samfundets overbygning tilpasses til den nye basis.

Derfor må der under socialismen foregå en fortsat fornyelse og revolutionering af overbygningen, af de samfundsmæssige strukturer og institutioner.

Et af de mest kontroversielle spørgsmål i teorien om revolutionen og socialismen er nødvendigheden af et parti, et revolutionært fortrosparti, der behersker den revolutionære teori og kan vinde arbejderklassen og brede folkemasser for det revolutionære projekt. De historiske erfaringer vejer tungt. Lige så lidt som der er eksempler på fredelig overgang til socialisme, er der eksempler på en sejrrig revolution, der er fortsat med opbygningen af socialisme uden et marxistisk-leninistisk parti i spidsen. Teorier om massernes spontane rejsning og muligheden af en spontan opbygning af socialismen er dømt til at lide fiasko og bringe en revolutionær proces i fare. Revolutionen og socialismen er massernes værk, flertallets bevidste bestræbelse. Men uden det revolutionære parti til at vise vej er den dødsdømt.

Det er sandheden, selvom der ikke er mangel på folk eller organisationer, der prædiker spontan revolution eller lægger det revolutionære parti for had.

Men lad os slå fast: Det socialistiske samfund gør op med alle de skævheder, som er et resultat af de tidligere klasse-samfunds historiske udvikling – imperialismen indbefattet. Og socialismen er en historisk nødvendighed, som udspringer af det kapitalistiske samfunds egne iboende modsætninger.

Socialismen er et historisk overgangssamfund frem mod det kommunistiske samfund, samfundet uden so-

ciale klasser og klasse modsætninger og derfor uden en statsmagt.

Socialismen søger at stille alle samfundsmedlemmer lige og give alle lige muligheder for uddannelse og udvikling, for et rigt personligt og socialt liv.

I første omgang må det ikke mindst fokusere på at udvikle arbejderklassen til rollen som samfundets ledende klasse.

Det fokuserer på at ophæve den sociale modsætning mellem kønnene, ophæve arbejdevindernes dobbelte undertrykkelse og sikre fuldstændig ligestilling mellem kønnene ved at give begge køn muligheder for at indgå fuldt ud i samfundet og produktionen og formindske opgaverne i hjemmet, samtidig med at der gives mere tid til familien for begge køn.

Et generelt højere uddannelsesniveau og stadige teknologiske forbedringer i produktionen og andre dele af samfundet skal være med til at formindske forskellene mellem intellektuelt og fysisk arbejde.

Socialismen modvirker alle former for diskrimination – fra alders- til ungdoms- og børnediskrimination- og diskrimination på baggrund af etnisk oprindelse eller kulturel baggrund – gennem integration og særlige hensyn til overvindelse af forskelle i forhold til de sociale mønstre.

De nye teknologiske muligheder skaber samtidig nye perspektiver i forholdet mellem land og by, periferi og såkaldt udkant – med både en højre grad af urbanisering af 'landet', med bibevarelse af grønne værdier, og 'tyndere' og 'grønne' byer. Og hvorfor ikke skabe økologiske afgrøder og fødevarer både i byen og på landet?

Til syvende og sidst må det være det socialistiske samfunds mennesker, det kommende samfunds mennesker, der lægger planerne og træffer afgørelserne om, hvordan deres socialisme skal se ud.

Samfundstypen skaber mennesket, selv når det rækker ud over sin tid og kæmper for et andet samfund. Slave-samfundet, feudalismen og kapitalismen har skabt mennesketyper, der alle var præget af classesamfundets fjendt-

lige modsætninger.

"Det er ikke menneskenes bevidsthed, som bestemmer deres væren, men omvendt deres samfundsmæssige væren, som bestemmer deres bevidsthed," sagde Karl Marx.

Mennesket under socialismen er for første gang i historien befriet for kapitalens lænker. Det vil give nye mennesker.

Karl Marx fortsatte det angivne citat:

"På et vist trin i deres udvikling kommer samfundets materielle produktivkræfter i strid med de forhåndenværende produktionsforhold, eller hvad der kun er et juridisk udtryk for det samme, med de ejendomsforhold, inden for hvilke de hidtil har bevæget sig. Fra at være produktivkræfternes udviklingsformer slår disse forhold om til at blive lænker for dem. Der indtræder da en epoke med sociale revolutioner."

Det er en sådan epoke, vi stadig er i.

Det er ikke vores opgave at lave et handlingsprogram for socialisme. Det kræver først en revolution. Men vores diskussioner her og vores kongresproces kan være med til at åbne for en forståelse af socialismens perspektiver, i Danmark og i verden, og være med til at styrke forståelsen for den videnskabelige socialisme og trænge opportunistiske, reformistiske og utopiske forestillinger om socialisme uden revolution og uden at ekspropriere borger-skabet tilbage.

De kan også bidrage til at gøre vores forestillinger om det nye samfund lidt mere præcise og slå lidt af den rådende forvirring på flugt.

Forestillingerne om socialisme i Danmark er i høj grad formet af revisionistiske forvrængninger i forhold til den såkaldte 'reelt eksisterende socialisme' i Sovjetunion og østlandene, hvis ikke generelt den er præget af anti-kommunisme, som er det borgerlige samfunds herskende ideologi. Eller af tilpas vage og tågede ideer og formuleringer, som ikke kan spænde ben for det parlamentariske samarbejde i den såkaldte 'røde' blok.

Der er brug for en reel diskussion i den revolutionære bevægelse og blandt venstrekræfterne. Det er det, vi forsøger at bidrage til.

Socialismen faldt: Næste gang bliver det bedre

Af Dorte Grenaa

Oplæg på Novemberkonferencen 2014

Kort efter murens fald i Berlin 1989 og revisionismens efterfølgende fald i Østblokken var jeg på Alexanderplatz i det gamle Østberlin. Her stod en stor statue af Marx og Engels. Med rød graffiti var skrevet på den ene side af soklen *'Wir sind unschuldig'*, og på den anden side stod *'nächst Mal wird es besser'*. Det er et billede, der har brændt sig fast på nethinden som symbol på ukuelig revolutionær optimisme. Ikke lalleglad "det håber vi virkelig, det bliver, det skal nok gå"-optimisme. Eller folketingspolitiker-agtig "det kan vi gøre bedre"-optimisme.

Men revolutionær optimisme. Hvorfor? Fordi det kan blive bedre næste gang, hvis det revolutionære indhold af Marx' og Engels politik fastholdes, og ikke kun deres statue. Hvis arbejderklassens og socialismens historiske erfaringer – marxismen-leninismen, som er summen af klassekampens, revolutionens og socialismens erfaringer – fastholdes og bruges skabende på dagens betingelser.

Det var ikke socialismen, der faldt

Det var ikke socialismen, der faldt på det tidspunkt, dengang da muren og Sovjetblokken faldt. Og det var heller ikke Marx' og Engels' videnskabelige teori om klassekampens forandring af verden og skabelsen af socialismen, der faldt. Det var derimod slutningen på en lang opløsningsproces, som de tidligere socialistiske samfund havde gennemgået med ændringen til revisionistiske statsmonopolkapitalistiske samfund. Socialismens fald begyndte helt tilbage ved Hrusjtjov-klikens kup, der tog magten og den politiske ledelse i det sovjetiske kommunistparti midt i forrige århundrede, under SUKP's 20. kongres i 1956. Det var et fald, der resulterede i Sovjetunionens endelige og formelle opløsning i 1991. Og som i 1992 banede vejen for kontrarevolutionen i det socialistiske Albanien, der

under Enver Hoxha havde fastholdt socialismen og bekæmpet den moderne revisionisme.

Den aktive modstandsmand og kommunist Frede Klitgård skriver i artiklen "Socialdemokratiets storhed og store fald" (der ligger på APK's hjemmeside):

"Den revolutionære Lenin har indskrevet sig i historien som den marxistiske teoretiker, der efterlevede ideerne i praksis. Han samlede den trælbandne og forpinte russiske arbejderklasse og bønderne og udstak også vejen til den epokegørende Oktoberrevolution i 1917, der førte til afslutningen på Første Verdenskrig og den brutalt undertrykte og fornærede multinationale befolknings frigørelse fra tsarens ene-vælde."

Kongresdebat Socialisme

Lenin inspirerede millioner af mennesker verden over til at rette ryggen og optage kampen for socialismen, med andre ord det ægte demokratis afgørende sejr over udbytningssamfundet."

Så længe arbejderklassens og dens socialistiskes stats fjender var synlige, blev de overvundet. Års interventionskrige mod den unge sovjetstat er levende beskrevet i bogen "Den hemmelige krig". Og så længe arbejderklassens statsmagt – proletariats diktatur – var ved magten, kunne skjulte fjender, der gav sig ud for at være kommunister, i høj grad afsløres og fjernes. Intet er så indædt forhadet beskrevet i imperialismens historieforfalskning som netop Moskva-processerne under Stalin, der gjorde det muligt at besejre nazismen under 2. verdenskrig. Da arbejderklassen tabte magten gennem et kup i partitoppen, kunne statsmagten og det kommunistiske parti undergraves og omformes indefra og politikken ændres under dække af nye tider og modernisering.

På vej mod APKs
6. kongres

Det, at det lykkedes revisionismen at overtage magten, betød, at der ikke længere eksisterede nogen socialistiske lande. Det var et alvorligt tilbageslag for arbejderklassen og alle verdens folk. Nogle lande bibeholdt stadig deres socialistiske og kommunistiske image og facade, mens de udviklede hver sin særlige form for revisionistisk kurs. Alt det, som revisionismen i alle sine afskygninger blev afsløret for i den store verdensomspændende kamp, der udfoldede sig i den internationale kommunistiske bevægelse og partier, viste sig efterfølgende at holde stik. Ikke bare udviklingen i Sovjet og Østeuropa. Kina blev klart og tydeligt et kapitalistisk land med en nyliberalistisk markedsøkonomi og hurtigt voksende udbytning og undertrykkelse. Cuba påbegyndte en langsommere proces mod integration i verdenskapitalismen. Og Korea stagnerede i sin egen variant med Kim Il Sung-tænkning.

Alt dette betød, at de veje til socialismen – socialismens teori og praksis – der eksisterer, blev miskrediteret. Og det åbnede for en hel manege, hvor man selv kunne opfinde nye teorier for socialisme. Kendetegnende for dem alle var, at de lavede det nummer, at de kritiserede revisionismen, men samtidig slog de socialismen ihjel. De gjorde de ved at slå dem sammen og behandle dem som ét fedt. Det er f.eks., hvad Chávez gjorde i teorien om 'det 21. århundredes socialisme', hvilket jeg vil vende tilbage til.

Socialismens kendetegn er revolutionær dynamik, udvikling og omformning af samfundet, fremskridt og stadig forbedringer for befolkningen og dens velstand. Her bestemmer folket, hvad der skal produceres, hvordan det fremstilles, og hvordan produktionen distribueres. Stalin siger det sådan her i "Socialismens økonomiske problemer i Sovjetunionen":

"De væsentlige træk og krav, som socialismens økonomiske grundlov rummer, er sikring af den maksimale tilfredsstillelse af hele samfundets stadigt voksende materielle og kulturelle behov gennem den socialistiske produktions uafsladelige vækst og fuldkommengørelse på basis af den højeste teknik."

Kapitalistisk økonomi er derimod kendetegnet ved, at produktionens mål er profit for den herskende klasse gennem konkurrence og produktionsanarki, der som en blind, ødelæggende kraft udplyndrer, udbytter og ødelægger menneskets og jordens ressourcer. Produktionens mål bestemmes af ejendomsforholdene til produktionsmidlerne.

Da revisionismen kom til magten, ændrede de gradvist ejendomsforholdene og den økonomiske basis for den socialistiske økonomi og opbygning. Det betød stagnation og tilbagegang – økonomisk, teknisk og socialt – frem mod den åbne markeds kapitalisme med alle dens kendetegn i dag.

Enver Hoxha beskriver hele denne periode og kampen mellem socialismen og revisionismen i en række bøger oversat og udgivet på dansk. De giver både en levende beskrivelse og dels en god baggrund for at forstå den senere udvikling og udviklingen i dag.

En hel hær af imperialismens historikere, ideologer og propagandamaskiner verden over har forsøgt og forsøger stadig at skjule og miskreditere socialismens erfaringer gennem at skildre tiden efter, at arbejderklassen mistede magten i de tidligere socialistiske lande, som var det selve socialismen. Og skildre socialismen, som var den selve ondskaben. I en endeløst lang remse. Særligt udtrykket 'proletariatets diktatur' – i modsætning til borgerskabets diktatur – kan få borgerskabet til at gå helt amok. Midt i 90'erne – før Bushs og Foghs *Ondskabens Akse* – afholdt Statens Museum for Kunst en udstilling med titlen "Ondskaben", og her blev bogen "For et socialistisk Danmark under proletariatets diktatur – Centralkomiteens beretning til DKP/MLs

2. kongres" udstillet som eksempel på ondskabens aktuelle ansigt. En udstilling, der i parentes bemærket blev rost af den daværende socialdemokratiske kulturminister Jytte Hilden for at være et udtryk for, at den folkelige kunst havde sejret over magtelitens. Men det er en helt anden historie.

Det centrale spørgsmål er spørgsmålet om magten

Det centrale spørgsmål er spørgsmålet om magten i samfundet. Om et land er socialistisk eller kapitalistisk, er spørgsmålet om, hvilken klasse der har magten og herredømmet over staten og produktionsmidlerne. Allerede Marx skrev, at *"politisk magt i egentlig betydning er en klasses organiserede magt til at undertrykke en anden klasse"*.

For få dage siden udtalte Burkina Fasos Demokratiske Ungdomsorganisation OJD i anledning af den folkelige opstand, der foreløbig kulminerede med den forhadte diktators fald her den 30. oktober 2014:

"De unges taperhed og beslutsomhed i denne opstand har kun sit modstykke i deres tørst efter forandring, der er ophobet af elendighed, fattigdom, sult, arbejdsløshed, kort sagt de manglende udsigter. De unges kamp er derfor ikke blot en kamp for at få nogle andre mænd til magten, det er et offer, der udspringer af vores unges forhåbninger om social velfærd og frihed."

Med Blaise Compaorés diktatoriske regimes fald rejser spørgsmålet om statsmagten sig frontalt. I denne situation har hæren, angiveligt på befolkningens opfordring, endnu en gang beslaglagt mere politisk magt." Derfor fordømmer OJD på det kraftigste det

igangværende statskup og opfordrer alle politiske og sociale kræfter til at forene sig endnu stærkere og forsætte kampen.

Teorien om det 21. århundredes socialisme

Det er en almen erfaring – historisk og aktuelt, herhjemme og internationalt – at jo stærkere arbejderklassens og ungdommens krav om forandring rejser sig, jo mere skærpet klassekampen bliver, jo hårdere sætter ikke bare reaktionen ind, men også dets splittelsesagenter og allehånde afledningsmagere.

Hver gang en variant af reformismen og revisionismen er blevet afsløret, så afløses den af en ny. Denne funktion opfylder de nye opportunistiske teorier bedst ved at udspringe af ægte folkelige bevægelser og kampe. Venezuelas nu afdøde præsident Hugo Chávez, der var modstander af den amerikanske imperialisme og ønskede social fremgang for de fattige masser, lancerede 'det 21. århundredes socialisme'. Ideer, der også blev fremført af regeringerne i Ecuador og Bolivia. Det skete præcis i en situation, hvor den amerikanske imperialisme var svækket i Latinamerika, og folkenes revolutionære og sociale kamp havde sat socialismen på dagsorden som en konkret opgave.

Det var en situation, som vores kammerater i IKMLPO på Det 7. Internationale Seminar om revolutionens problemer i Latinamerika i 2008 bl.a. beskriver således:

"Kravet om forandring, som i årevis har været fæstnet i vores folks bevidsthed, er i dag vokset til et niveau, hvor det er socialisme, der er på dagsordenen. Store dele af arbejderne i by og på land, ungdommen, de intellektuelle, miljøforkæmperne ... er interesseret i at diskutere socialismens natur og muligheden for dens sejr; og det i en sådan grad, at diverse borgerlige fraktioner og andre småborgerlige kræfter, som forfalsker, fordrejer og forvansker socialismen, søger at manipulere denne tendens og kanalisere den hen mod positioner, som kan forsones og forenes med det kapitalistiske system."

Det var i den situation, at Chávez lancerede teorien om, at socialismens hid-

tidige erfaringer måtte forkastes og en ny slags socialisme opbygges, om at kapitalismen kan omformes uden revolution, ad parlamentarisk vej, at socialismen kan opbygges hen ad vejen, dag for dag, uden på forhånd at havde gjort sig nogen ting klart. Og ikke mindst teorien om at erstatte dagens hårde og besværlige klassekamp med solidaritet, kærlighed og menneskelighed. Begrundelsen er det gamle nummer med at kritisere socialismen for revisionismes fejl og forbrydelser. Man påstår, at socialismen var lig med bureaukratiske statsmonopoler, der fejlfordelte ressourcerne og kvalte skaberånden og de personlige valg. Og at det var en slags dybt udemokratisk socialisme, der brød sammen i 1989.

På APK 3. kongres i 2006 behandlede vi teorien om det 21. århundredes socialisme grundigt, hvilket man kan læse i en artikel af Henning Påske på APK's hjemmeside.

På IKMLPO's Konference om revolutionens problemer i Latinamerika i 2011 beskrives nogle af konsekvenserne, som teorien af det 21. århundredes socialisme medførte ("Folkenes virkelige befrielse ligger i revolutionen og socialismen", 2011):

"Den demokratiske og antiimperialistiske tendens i Latinamerika er en ubestridelig kendsgerning, som baner vej for, giver næring til og byder på talrige muligheder for revolutionens fremgang.

Opkomsten af adskillige demokratiske og progressive regeringer i Latinamerika som resultat af valg udgør vigtige skridt i denne retning. I dag trues disse regerings eksistens af imperialismens og de lokale bourgeoisiers højreoffensiv. De har ikke opgivet de privilegier, de har nydt gennem århundreder i vores lande. Imperialismens og oligarkiernes offensiv har ændret kursen hos flere af disse regeringer, som nu er forvandlet til åbenlyse forsvarere af det kapitalistiske system, af udenlandsk herredømme. De er forvandlet til nye former for de gamle regeringsmetoder, der undertrykker de arbejdende masser og ungdommen, som skønmalere det repræsentative demokrati, og som er

tilhængere af udvikling gennem reformistiske tiltag."

99 % mod 1 % – et nyt anti-monopolitisk EU-demokrati

Også i Europa, hvor klassekampen skærpes, ikke mindst blandt ungdommen og de sociale bevægelser i de syd-europæiske EU-lande, er der vokset nye partier frem, der ideologisk baserer sig på teorierne fra det 21. århundredes socialisme.

På et kritisk tidspunkt for videreudviklingen af de store spanske massebevægelser såsom *Indignados*-bevægelsen i sommeren 2011, og senere 15M-bevægelsen, lykkedes det et sam-

menrend af gamle ledere fra tidligere revisionistpartier, universitetsprofessorer, økonomer og forskellige slags socialister at danne et såkaldt parti af en ny type: Podemos, der kom ind med fem mandater i EU-parlamentet. Det baserer sig tungt på de gamle spanske anarkistiske traditioner som talsmænd for 'flad struktur' og 'spontane revolutioner'. Det betegner sig som et 'anti-kapitalistisk folkeligt alternativ'.

Hvad bygger Podemos deres teori og politik om samfundsforandring og alternativ på? Ifølge en gennemgang på Modkraft bygger det ideologisk på tre kilder.

Den første beskrives sådan her: *"Det handler for det første om Ernestos Laclaus' teori om populisme som et progressivt alternativ, som muliggør artikulationen af masseprotester og sociale og politiske aktørers kamp imod en elite, som repræsenterer og reproducerer de fås interesser."*

Og hvad betyder det så lige? Og

hvem er denne Ernesto Laclaus, som I sikkert ligesom jeg heller aldrig har hørt om? Han er argentinsk professor og skrev i 1990 "New Reflections on the Revolution of Our Time". Jeg har taget ham med her, fordi vi ofte møder hans teorier gennem internationalt inspirerede bevægelser herhjemme, såsom Podemos, Occupy, Global end to War og Tid for Fred-bevægelsen. Laclaus erklærer sig som tidligere marxist og nuværende anti-marxist, der helt har forkastet teorien om klasser og klassekamp. I følge Laclaus har globaliseringen og nyliberalismen helt ophævet forskellen på højre og venstre i politik. Politik er en objektiv markedssandhed for eliten (hvilket er den måde, liberalismen og New Labour ser politik på). Hans konklusion er, at klassekampen og arbejderklassen er erstattet af folkets – menneskeheds – kamp mod eliten – de 99 % mod de 1 %, som også er Occupys parole. Den parole og bevægelse er den anden kilde, Podemos baserer sig på.

Det hedder videre i artiklen: *"Endelig er det klart, at der er en indflydelse fra den boliviarianske tradition (nogle af de markante*

navne i Podemos samarbejder med Venezuela, Ecuador eller Bolivia), især i det politiske program om, hvordan man kæmper imod de kapitalistiske interesser, bl.a. gennem nationalisering af virksomheder eller en revision af den offentlige gæld." Den boliviarianske revolution' er opkaldt efter den latinamerikanske folkehelt Simon Bolivar. Hugo Chávez' 'socialisme for det 21. århundrede' erklærede at videreføre dennes ideer. Det er teorien om, at en social massebevægelse kan opbygge demokrati, økonomisk uafhængighed, en retfærdig fordeling af samfundets goder og stoppe korrupsion. En slags "anti-monopolitisk demokrati" – et overgangssamfund, hvor hverken borgerskabet eller arbejderklassen har magten, og uden klassekamp! Et sådant findes ikke. Ikke før det kommunistiske samfund. Indtil da er det, som revolutionssoldaten, der stod vagt ude foran Vinterpaladset i romanen "10 dage, der rystede verden", sagde: *"Der er meget, jeg ikke har forstand på, men én ting*

ved jeg: *Der er to klasser, borgerskabet og arbejderklassen.*” Og det er netop spørgsmålet om, hvilken klasse der har magten, der bestemmer udviklingen.

De nye opportunistiske partier som Podemos i Spanien og Syriza i Grækenland er EU-venlige partier og strømninger. De fik begge mange stemmer til EU-parlamentet ved sidste valg og formåede at samle en stor del af EU-modstanden op. De ser ikke klassekampen i de enkelte lande som afgørende; de fremhæver, at nationalstaterne ikke længere er i stand til at løse problemerne og løfte en forandring. Deres politik og strategi er kampen for ”et andet Europa”, ikke for opløsningen af den imperialistiske og neoliberalistiske Europæiske Union, EU, men for et socialt retfærdigt rød-grønt EU opnået gennem EU-parlamentet og pres fra folkelige bevægelser.

De minder påfaldende meget om Enhedslisten herhjemme. Enhedslisten har dog aldrig efter 25 år været i stand til at blive enige om et fælles ideologisk og teoretisk udgangspunkt for sin politik, endsige et program for socialisme, og er nu både i ord og handling gået over på reformistiske standpunkter og samarbejde med Socialdemokratiet med troen på en ’arbejderregering’ under dets ledelse.

Revisionismen forlænger imperialismens forbrydelse

Vi bekæmper ikke eller er uforsonlige over for medlemmer af opportunistiske

og revisionistiske partier og organisationer eller undgår at samarbejde i mange spørgsmål i klassekampen. For det kan og skal vi. Men i kampen for at opbygge arbejderklassens revolutionære enhedsfront og den folkelige front mod liberalismens krisepolitik, krigspolitikken og reaktionen står vi fast på at skabe politisk klarhed om arbejderklassens rolle og marxismen-leninismens teori og historiske erfaringer, og vi står fast på at afsløre opportunisternes afledning af klassekampen.

Jeg vil runde af med endnu et citat. Denne gang fra kommunisten og forfatteren John Max Pedersen:

Han siger i ”Marxismen-leninismen – en lærebog for begyndere” (findes digitalt på APK’s hjemmeside):

”Men hvad betyder da disse ’afvigelser’ fra marxismen-leninismen? Eftersom marxismen-leninismen er en videnskabelig teori, der er bekræftet gennem praksis, betyder afvigelser fra marxismen-leninismen selvsagt en afsporing af klassekampen. Hver eneste dag, den endelige likvidering af verdensimperialismen bliver forsinket, koster hundredtusinder døde: dræbt i krig, af sult og sygdom, af kriminalitet, narkotika og druk, usunde arbejdsforhold og almindelig hensynsløshed.

Hver eneste dags forsinkelse betyder en voldsommere ødelæggelse af denne den eneste jord, vi

har til rådighed, gennem forurening

Valgplakater for den tunesiske Folkefronts præsidentkandidat og det marxistisk-leninistiske Tunesiens Arbejderparti POTs leder Hama Hammami vises frem af POTs repræsentanter på pressemødet i Istanbul ved 20 års fejringen. Hama - venstrekræfternes kandidat - blev flot nr. 3 ved præsidentvalget. Ved det forudgående parlamentsvalg opnåede Folkefront-koalitionen 15 mandater

og profitgal rovdrift på vore ressourcer.

Derfor er enhver afsporing af udviklingen en forbrydelse med vidtrækkende konsekvenser, og

derfor er ikke alene afvigelser fra marxismen-leninismen forbryderisk. Endnu mere forbryderisk er

det, hvis de, der ved dette, udviser forsonlighed over for afvigelserne.”

Kun ved at tage dette alvorligt og kæmpe for at udføre det hver dag kan vi sikre os, at socialismens revolutionære erfaringer bruges til at gøre det bedre næste gang – i morgen.

Målet er alt

”Målet er intet. Vejen er alt,” siger man – eller i hvert fald nogle af os.

Ifølge den opfattelse er ligegyldigt hvor vi kommer hen, eller om vi overhovedet når det mål, vi åbenbart har en eller anden diffus forestilling om.

Det er på vejen, vi har oplevelserne og udfordringerne. På den måde er det jo tilsyneladende også ligegyldigt, hvilken vej vi går, bare vi kommer afsted på den ene eller den anden måde.

Historien viser tydeligt, at ovennævnte synspunkt er et gammelt socialdemokratisk standpunkt, der kun fører til reformisme og kontrarevolution.

Når vi gør os tanker og overvejelser op til den 6. konges i APK, må vi ændre ovenstående talemåde til at lyde således:

”Målet er alt – vejen er kun betydnings, for så vidt den fører til målet. For det er, som en anden forslidt talemåde siger (en smule omskrevet af mig): ”Det

er ikke alle veje, der fører til Rom”.

Lad os derfor overveje grundigt, hvilken vej vi skal gå, men lad os holde målet klart og tydeligt – den socialistiske revolution.

Freddy Wedel

Deltag i debatten
på kpnet.dk/blogs

Et nyt system: Socialismen

APK – arbejderklassens revolutionære kommunistiske parti – beror på at fratage kapitalisterne deres mindretals hersken over flertallet af befolkningen, hvor disse er underlagt et samfundssystem, de hverken har lod eller del i.

Hvor dagligdagen ikke ved, hvad morgendagen bringer, hvor arbejdsløshed er regelen snarere end undtagelsen, og deraf følgende opløsning og social deroute af den enkelte og familien.

Disse tilstande er ikke et samfund og fællesskab værdigt, og ved overgangen til socialismen vil dette ophæves, op-høre.

Ved at udbygge den kollektive velfærd til gavn for helheden og den enkelte vil samfundet tilføres nye mekanismer, der underbygger og udvider dette fundament, det nye samfund bygger på, helt modsat de nedskæringer og massakrer, kapitalismen medfører.

Her ender flere under fattigdomsgrænsen ved mistet forsørgelsesgrundlag, der ofte medfører udsmidning af boligen og et gadeliv med store sociale

og helbredsmæssige nedbrydninger til følge.

Mens dette sker, øses milliarder ud på broer, Metro og militæret, der tilføres mia. af kroner til nye flyindkøb og andet udstyr, der sammen med landbaserede tropper klargøres til indsættelse i fjerntliggende lande, der aldrig har truet eller besat os, men udspringer af

Kongresdebat Socialisme

vores medlemskab af Nato, under førerskab af USA, verdens mægtigste militærmagt, der griber ind og skaber uro for de berørte lande og deres befolkninger.

Alt bundet i ét: deres ubændige søgen efter olie og mineraler, og efter at underlægge andre deres styreform og ”demokratiske sindelag”.

EU, som Danmark er medlem af, er ikke et folkenes fællesskab, men et ka-

**På vej mod APKs
6. kongres**

pitalistisk fællesskab for de store handelsmonopoler.

Disse har højtlønnede lobbyister ansat til at bestikke nationale parlamentsmedlemmer, eller i EU-systemet til at fremføre deres synspunkter – i handelsøjemed, og ikke at glemme, arbejdskraftens frie bevægelighed over grænserne, der derved undergraver nationale overenskomster på løn- og sikkerhedsmæssige vilkår.

Uanset regeringens farve gennemfører de asociale felttog mod befolkningen, alt sammen i spænd med EU's befalinger – og at stå imod dette kræver sammenhold, for kun derved, ved fælles styrke, kan vi, de beherskede, slå de herskende af banen og skabe et system med alles lige ret, med følgende retfærdig fordeling af goderne, og derved så sæden til et nyt system – socialismen.

Bjørn

Genkendelse

Jeg så ham godt

*Han stod foran mig i køen i supermarkedet
Med sin gamle mor indhyllet i tørklæde og sjal*

Jeg genkendte ham med det samme

Han vendte sig om og spurgte om ikke vi havde set hinanden før

Jo sagde jeg

I Aktivitets Centret

Ja det er rigtigt han sagde han og smilede

For 25 år siden var han en fræk fyr med bumser

Og jeg var ung i jobtilbud som prøvede at gøre det så godt jeg kunne

Opdrage på rødderne

Vi stod lidt forlegne

Vidste ikke rigtig hvad vi skulle sige til hinanden

Han tog sine varer og gik men sagde pænt farvel

Jeg tror han var glad for at jeg genkendte ham

Selv tog jeg det som en kompliment at han gad hilse

Så har jeg ikke gjort det helt forkert dengang

Det luner på en gråvejrs dag

Af Tomas Dalgaard

Sommertræf

Sæt kryds i kalenderen

**Revolutionært sommertræf
ved Vadehavet**

*Fire spændende dage med politik
og kammeratskab.*

*Fra torsdag den 30. juli
- søndag den 2. august 2015*

*Alle læsere og
abonnenter*

*ønskes et godt
rødt nytår*

**Kommunistisk Politik
Redaktionen**

Sexisme

Jeg mærker min højere alder på mange måder. Min forfængelighed bliver generet af hudfolderne, der i antal og omfang tager til i alt for voldsomt tempo. Konditallet rasler ned. Jeg kan ikke bestride det mest simple stykke redskabsgymnastik, men tungen slår saltomortaler, når jeg forsøger mig udi fremmedsprog – til tider også det danske. På masser af områder sejles jeg agterud i forhold til de unges evner til at mestre IT, hardware som software. Jeg er havnet i den generation, som jeg selv for et par årtier siden betragtede med et skævt, overbærende smil, når de ikke kunne indstille kanalerne på TV'et eller lignende. Listen over mit legemes degenerering forekommer mig at være uendelig lang.

Jeg vil af hensyn til de læsere, som stadig hænger ved, indskrænke mig til at fastslå, at min generations begrebsverden revideres af de yngre generationer. I min ungdom benyttede vi *kønsdiskrimination* og *mandschauvinisme*, hvor det i dag er min fornemmelse, at unge mennesker ofte benytter det mere brede sexismen. Jeg vil reflektere lidt over nogle religioners opfattelse mennesket med udgangspunkt i kønnet – sexismen.

Vi er i Danmark blevet tudet ørerne fulde af, hvordan 'muhamedanismen' har et kvindeundertrykkende indhold, hvilket også afspejles tydeligt hver dag i stort set samtlige danske byer fra købstæder og opefter. Der omvendt betydeligt færre, der er bevidst om, at jødedommen og kristendommen er nøjagtig lige så diskriminerende – omend det i disse kredse ikke får det samme tydelige udtryk eller omfang, medmindre man retter fokus på katolske og fanatiske religiøse kristne miljøer i USA. Mens Koranen er en overbygning på Biblen, så er Biblen med dens Nye testamente en overbygning på jødedommens fundament, Det gamle testamente. Der kunne skrives Ph.d.-afhandlinger om Biblens kvindeundertryk-

kende karakter. Lad os tage et enkelt eksempel fra 1. Mosebog 3;16. Gud sagde til kvinden: *"Jeg vil gøre dit svangerskab plagsomt og pinefuldt, i smerte skal du føde børn. Du skal begære din mand, og han skal herske over dig."*

Gennem tiden har noget af dette været brugt som argument til f.eks. ikke at give kvinder stemmeret.

Nutidens vestlige samfunds økonomiske struktur har moderniseret sexismen. Parallelt med kapitalens behov for at udbytte kvinden blev arbejdsmarkedet åbnet for hende, men ligeløn er en utopi. Kvinden som sexobjekt er fortløbende vokset langt op over ethvert anstændigt menneskesyn. Med eksponentiel acceleration har turist- og reklameindustrien med flere placeret kvinden i båsen som objekt.

Min kone Lillian og hendes veninder oplever dette 'tæt på kroppen', når de vil nyde hinandens selskab på en bytur. Med en jægers skarpe sanser spotter mændene byttet. Bevæbnet med øregas, dankort og efter bedste evne charmerende smil og øjekast entrer de i grupper kvindernes bord. Belært af erfaringer udviser veninderne uovertrufne evner, som mange statsmænd kan misunde dem. Det er også nødvendigt, idet en almindelig høflig afvisning såsom *vi vil gerne være alene*, kan udløse en række højtlydende skældsord, hvoraf *bitches* kan nævnes som eksempel. Der tyes til andre mere raffinerede midler:

- *Det var vel nok sødt af Hans, at han ville tage sig af børnene, så vi kan hygge sammen.* Eller endnu bedre:

- *Det var vel nok fedt i dette års Gay Pride. Det er skønt, når vi lesbiske kvinder kan give den gas!*

Mange mænd rummer ikke en bridgespillers sans for meldinger, men oftest giver det pote.

Reno

Jul i Oktober bogbutik
**Ny Munkegade 88 kld.
Århus C**

Fredag den d. 19. december
kl. 15 - 17

Den revolutionære juletale
serveret med kultur og gode
tilbud og varme æbleskiver.

OKTOBER BOGBUTIK
København
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
tlf: 91 86 28 82
Åbningstid:
alle hverdage 14-18

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Man-, ons- og fredag
12 - 17.00

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fredag 14 - 17.00

Regimet må forsvinde: Haitis 'Operation Burkina Faso'

Befolkningen i Haiti har ingen tillid til det korrupte, USA-støttede og USA-indsatte Martelly-Lamothe-regime. I flere uger har der været massive demonstrationer med krav om regimets afgang og valg.

Massemediernes rapporterede den 5. december igen om massive demonstrationer i Haitis hovedstad Port-au-Prince, som blev mødt med tåregas fra politiet. Det var den tredje massive demonstration på mindre end en måned.

Ved en gigantisk demonstration den 25. november affyrede politiet skud mod folkemængden og dræbte to mennesker. Det blev fulgt op af to store demonstrationer den 28. og 29. november, vigtige historiske mærkedage i Haiti. Et tre måneder gammelt barn blev dræbt af tåregas.

Der er blevet demonstreret i de fleste større og mange mindre byer i Haiti.

Inspirationen til massebevægelsen er tydelig nok. Oppositionsledere kalder det 'Operation Burkina Faso', efter at diktatoren i en anden tidligere fransk koloni blev fordrevet, og de kræver, at præsident Martelly og hans regime

forsvinder.

Hans korrupte regime har ikke løst nogen af de problemer, som haitianerne konfronteres med fra den urolige historie med stadig amerikansk og den gamle franske kolonimagts indblanding og gentagne kup og besættelser med efterfølgende diktatoriske regimer.

Haiti grænser op til Den Dominikanske Republik og dækker en tredjedel af øen Hispaniola i Det caribiske hav. Det er det eneste selvstændige fransktalende land på de amerikanske kontinenter. Fransk og haitiansk (kreolsk) er de officielle sprog.

Det katastrofale jordskælv i 2010 kostede hen ved 225.000 mennesker livet og afløstes af en koleraepidemi, forårsaget af FN-tropperne, der endnu ikke er slået ned. Den har indtil nu ramt næsten 800.000 og slået knap 10.000 ihjel.

Demonstranterne har mange steder for langt vand og elektricitet og krævet, at resten af FN's såkaldte 'stabiliserings-

Fra demonstrationen 25. november 2014

enhed' (MINUSHTAH) trækkes ud af landet.

Ved demonstrationerne den 6. december bar nogle deltagere plakater med billeder af den russiske præsident Putin med opfordring om at komme til hjælp. Det er nok mere et forsøg på at lave en politisk pointe til omverdenen end en reel opfordring, et udtryk for hadet til de amerikanske og franske regimer og deres marionetter.

Siden Martelly kom til magten, har han gennem sine tre et halvt år afholdt tre karneval om året – men ingen valg, som ellers lovet.

I 1986 og 1990 fordrev folkelige opstande diktatoriske regimer på Haiti.

Kommunistisk Politik Indhold nr. 12 - 2014

TEMA: SOCIALISME

En anden fremtid s. 2

Flere unge skrotes s. 3

20 år med CIPOML s. 4

20 års kamp og enhed
for revolution og socialisme s. 5

20 år med ML-Konferencen s. 8

CIPOML:

Festmøde i Istanbul s. 12

Perspektiver
for socialisme s. 14

Næste gang bliver
det bedre s. 18

Et nyt system:
Socialismen s. 22

Sexisme s. 23

Verden ifølge Latuff

Intet ændret siden klimatopmødet i København